



Evvel Zaman İçinde



ÖN SÖZ

İnsan doğası karşısında hiçbir güç duramadığı içindir ki gerçekliğin sınırları, uçsuz bucaksız hayal dünyamız ve merakımızın itici gücüyle eski zamanlardan beri hep aşıl gelmiştir.

Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana hayallerimizin semalarında seyahat ederiz. Zaman, mekân ve kişi olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok hayal ürünlerimizin olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bu sonsuz âlemin çeşitliliği asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri için bir ab-ı hayat olmuştur.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri renk renk masallarını bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığımızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretme

Tavus Kuşunun Şikâyeti

Ormanın birinde bir Tavus kuşu varmış, çok mutsuzmuş. Son günlerde yüzünün güldüğünü gören yokmuş. Deve kuşu bunun nedenini sormuş. Tavus kuşu, ağlamaklı bir sesle, “Ormanın en çirkin sesli kuşu benim, nasıl güleyim?” demiş. Deve kuşu hayretle, “Şu dediğine bak! Kuyruğunda bin bir renk dans ediyor. Sana bakınca gözlerim kamaşıyor. Sahip olduğun bu güzelliği görmüyorsun da sesinin çirkinliğine mi üzülüyorsun?” diye sormuş.



Tavus kuşu sanki onu duymamış gibi şikâyetini sürdürmüş: “Şu bülbülün sesine bak. O şakadıkça herkes onu dinliyor. Beni dinlemek isteyen yok!”



Deve kuşu, “Hepimizin özellikleri farklı” demiş. “Bak ben uçamayan bir kuşum. Fakat upuzun boynum sayesinde tehlikeleri sezebiliyorum. Ya diğer hayvanlar! Karga habercidir, kartal savaşçı, baykuş ise bilge... Kırlangıç çeviktir, serçe ise ürkek... Hepimiz aynı olsaydık yaşam çok sıkıcı olmaz mıydı?”

Tavus kuşu, deve kuşunu dinleyince ona hak vermiş. Kuyruğundaki birer elmas gibi parlayan renklere bakarak neşeyle şarkı söylemeye başlamış. Sesinin çirkinliği yüzünden artık hiç üzülmiyormuş.

Ada GEMİCİ

Ağustos Böceği ile Karınca

İlkbahar bitmiş, yaz başlamıştı birçok böcek için de yiyecek bir şey toplama zamanı idi bu durum Ağustos böceği ve karınca içindi. Karınca Haziran gelir gelmez harıl harıl çalışmaya başlamıştı ancak ağustos böceği kendi kendine, "Nasıl olsa daha 3 ay var. Ben 3 ay içinde 50 ton yiyecek bulurum bugün yatıyorum. " demiş. Karınca da "Seni tanıyorsam işini son güne bırakıp benden yemek istersin." demiş.

Ağustos böceği karıncanın dediğini pek umursamamış. Günler geçti gitti ağustos böceği aynı şeyi kendine geveleyip durmuş ve en sonunda temmuz gelmiş. Tabii, ağustos böceği bunun farkında değilmiş çünkü o kadar çok keyif yapıyormuş ki tarihi bile unutmuş. Karınca ise bu sırada yıllık ihtiyacının 1/3 'ni tamamlamış. Ağustos böceğinin nasıl yaptığını merak ettiğinden evine gitmeye karar vermiş.

Hemen hazırlanıp kapının önüne gelmiş. Kapıyı çaldığında gürültü sesleri eşliğinde ağustos böceği kapıyı açmış. Karınca etrafa baktığında şok içinde imiş çünkü etraf çok dağınıkmış. Ağustos böceğine bunun nedenini sorduğunda bugün yapacağını söylemiş. Karıncanın bilmediği şey ise ağustos böceğinin bunu kendine 10 gündür tekrar ettiği imiş. Karınca da gelme sebebini ağustos böceğine söylemiş o da " Benim ağustos böceği, ben bu işi ağustosta bitirim," demiş. Karınca da "Benim sana bir ay önce dedim şeyi hatırlıyor musun/" diye sorduğunda o "Hayır." demiş. Karınca da "Tahmin etmiştim. Neyse sonra görüşürüz, benim yapacak işlerim var." demiş ve geldiği gibi hızlı bir şekilde gitmiş.

Günler su gibi geçmiş, güneş doğmuş, batmış. Sonunda

ağustos ayı gelmiş. Karınca işinin yarısından fazlasının bitirmiş ağustos böceği ise olduğu yerde duruyormuş. Tabii, zamanın hiç farkında değil kendi evinde öyle vakit geçiriyormuş. Çöp kutusu hâline gelmiş evinde gezerken bir çubuğa takılıp düşmüş ve kalktığı anda takvim ile yüz yüze gelmiş. Kendine, "Aman Allah'ım gerçekten de Ağustos ayına gitmişiz, ben hayatta yetiştiremem. En iyisi karıncadan istemek." demiş. Sonra da koşa koşa karıncanın evine gitmiş, diyeceğini demiş karınca da " Sana 3 ay önce demiştim kapımın önüne gelip yemek isteyeceğinden sen de biliyorsun ki ben kendi ihtiyacım kadar yemek toplarım, o yüzden de sana yemek veremem" demiş.

Karınca kış mevsimini keyfi yerinde ağustos böceği ise mutsuz bir şekilde geçirmiş. Bu durumda da bize bir ders çıkarmak düşer. Atalarımız ne güzel demiş: "Bugünün işini yarına bırakma." Gördünüz mü ağustos böceğine ne olduğunu? Sizin de başınıza bunun gelmesini istemiyorsanız işinizi zamanında yapın.

Ali Bora PEHLİVAN

Dinozor Ormanı

Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde kocaman kocaman ağaçların olduğu bir ormanda pireler deve, develer pire iken dinozorların bir arada yaşadığı gizemli ve gizli bir ülke varmış.

Adı sihirli orman olan bu gizemli ülkedeki ormanda çeşit çeşit dinozor bir arada yaşarmış. Ormanın en yaşlı dinozor ailesi ormana krallık yapıyormuş. Ormanda yaşayan tüm dinozorlar yaşlı dinozor ve ailesinin söylediği her sözü kural bilip uyum içinde yaşarlarmış. Bilge dinozorun bir de ailesi varmış. Bilge dinozorun eşi , bilge dinozor ve çocukları bu ormanda yüzyıllardır yaşıyormuş. Ormanın kralı bilge Dinozor herkese eşit ve adil davranırmış. Büyük, küçük, güçsüz, güçlü demeden kimseyi birbirinden ayırmadan yüzyıllardır yaşarlarmış.

Bu ormanın varlığını dinozorlardan başka hiçbir canlının bilmediği daha önce görmediği bu korunaklı ormana bir gün uçaklarla helikopterlerle insanlar gelmiş. Bütün orman sakinleri bundan çok korkmuş.

Bu gizemli, büyümlü ormanı insanlar keşfedince ormanda yaşayan tüm dinozorlar bilge dinozor ile birlikte bir toplantı yapmış. Orman sakinleri, evlerinin yuvalarının zarar görüp huzurlarının bozulmasını istemedikleri için bir plan yapmışlar. Planları, ormana gelen insanları korkutup geri kaçırmakmış.

O gece ormanın her yerine tuzaklar kurmaya başlayan dinozorlar hem çok çalışıp hem çok korkmuşlar. Güneş doğana kadar tüm tuzakları kurup saklanmışlar. Güneş doğup sabah olduğunda uçaklar ormana geri dönmeye başlamış.

Saklandıkları yerden meydana çıkan dinozorlar yüksek sesler çıkararak kocaman ayaklarıyla toprağa vuruyormuş. Dinozorlar toprağa vurdukça o kocaman ağaçlar sallanıyormuş. Bir anda ne olduğunu anlamayan insanlar sağa sola kaçışıp duruyorlarmış. Ormanda yaşayan tüm dinozorların amacı insanlara zarar vermeden ormanı korumakmış. Uçaklarına , helikopterlerine binen insanlar ormanı terk etmeye başlamış.

Hiçbirinin geri dönmeye niyeti yokmuş. Ormana gelen bu insanların amacı ormandaki görkemli ağaçları kesmek, buraya yeni yaşam alanları yapmakmış. Amaçlarına ulaşamayan insanlar ormanı sonsuza dek terk etmiş.

Bilge dinozor ormanı ve orman sakinlerini koruyabildiği için çok mutluymuş. Eski huzurlu, mutlu ve neşeli günlerine geri dönen orman sakinleri yaşamına kaldıkları yerden devam etmiş.

Her ağaç, her canlı yaşadığı yere aittir ve doğal döngüyü bozmaya çalışmak insanlık dışı bir eylemdir. Ormanları ve orada yaşayan tüm canlıları korumak. bizim insanlık görevimizdir.

Arda ALPARSLAN

Ceylan ve Aslan

Bir gün ceylan her zamanki gibi ormanda otlarıırken gelen sesle irkilmiş ne olduğunu anlayamamış ama otların arkasına saklanmış, sırada bir araba durmuş ceylanın kaçtığı yerde. Ceylan kaçmak için arkasına dönmüş fakat merakı buna izin vermemiş. Durduğu yerde izleyip inen insanlara bakmış, yerlere ve ağaçlara birçok tuzak ve kapan koymuşlar. Ceylan, bunun ardından koşarak arkadaşlarının yanına gitmiş durumdan haberdar etmek için.

Her şeyi arkadaşlarına anlatmış, arkadaşı ona o bölgenin aslanlara ait olduğunu söylemiş, ona bir daha oraya gitmemesi gerektiğini ısrarla söylemiş. Ceylan ona isyan etmiş, aslanların tehlikede olduğunu onları uyarması gerektiğini söylemiş. Ceylanın arkadaşı tekrar karşı çıkmış, gitme gibi bir niyeti olursa herkese söylemekte tehdit etmiş onu. Ceylan ona her ne kadar kızsda da onun iyiliği içinmiş her şey.

Ceylanlar yıllardır aslanlardan kaçarak hayatta kalmışlar ve ceylanın yaptığı ona göre kendi canıyla oynamaktan başka hiçbir şeymiş. Ceylan, küçük yaştan beri tekmiş, annesini babasını hiç tanıyamamış fakat Ceylan'ın arkadaşının başta anne ve babası olmak üzere birçok yakın akrabası aslanlar tarafından saldırıya uğrayarak öldürülmüşler. Bu yüzden her zaman ceylanın gitmesine karşı çıkmış ama ceylan inatçının tekiymiş, her zaman kendi bildiğini okurmuş.

Gece herkes yatınca Ceylan gizlice çıkmış ve yola koyulmuş fakat aslanların yerini tam olarak bilmiyormuş. Sabahki yerin yakınlarında olduğunu ümit ederek yola devam etmiş. Ceylan yürümeye devam ederken arkasındaki ses ile

irkilmiş, arkasına döndüğünde kendisinin iki katı büyüklükte aslanlarla göz göze gelmiş. Ceylan çok korkmuş ama bunu belli etmemiş. Aslan ona, bu saate burada ne yapıyorsun diyerek sormuş. Bu sırada ceylanın üstüne doğru gidiyormuş. Ceylan geri geri gitmeye başlamış o gittikçe aslanlar gülererek üstüne geliyormuş. Ceylan durumu anlatmak istemiş ama artık fazlasıyla korkuyormuş ve kekelemeye başlamış. Bunu gören Aslan daha çok üstüne gitmiş. O sırada başka bir aslan gelmiş, ne oluyor burada diye bağırması. Diğer aslanlar hemen geri çekilmiş. Ceylan cesaretle ona olan biteni anlatmış, aslan onu çok ciddi bir şekilde dinlemiş ve diğer aslanlar her ne kadar hâlâ dalga geçseler de büyük aslandan korktukları için bir şey diyememişler.

Aslan Ceylan 'a tam olarak yeri göstermesini istemiş. Ceylan başta çekinse de sonrasında ilerlemeye başlamış. Gitmek istedikleri yere gidince aslanlardan biri durup burada hiçbir şey yok kandırıyor bize iyi bile kaldın sen deyip üstüne yürümeye başlamış. Aslan tekrar bağırarak ortamı sessizliğe bürünmesini sağlamış. Uzun süren sessizlikten sonra aslan küçük aslana, madem inanmıyorsun o bölgeyi turlayıp gel, demiş. Küçük aslan, peki o hâlde demiş ve koşmaya başlamış.

Birkaç saniye içinde aslan acıdan kıvranmaya başlamış çünkü kapanlardan birine ayağını sıkıştırmış, diğer aslanlar yardıma gitmek istemişler ama onlar da korkularından gidememişler. Küçük aslan mecburen tek başına gelmek zorunda kalmış. Aslan onlara ön yargılı olmamaları gerektiğini söylemiş, sonucunda başlarına daha kötü şeyler gelebileceğini söylemiş. Küçük aslan ceylandan özür dilemiş. Ceylan gitmek istediğini söylemiş. Aslan, bu saate tek gitmemesi gerektiğini

ona eşlik edebileceğini söylemiş. Ceylan kabul etmiş ve beraber yola çıkmışlar.

Ceylan'ın arkadaşı çoktan uyanmış telaşla onu beklemekteymiş uzaktan gelen aslan ve ceylanı görmüş herkesi uyandırmış herkes panik hâlinde saklanmaya başlamış. Bunu gören ceylan koşarak gelmiş arkadaşına olan biten her şeyi anlatmış. Bu sırada diğer ceylanlarda gelmeye başlamışlar. Aslan gelip konuşmak istemiş; ceylanlarla kendilerinin onlardan kaçmalarına gerek kalmayacağını, ceylanın onların hayatlarını kurtardığını kendilerinin can sağlığından artık kendilerinin sorumlu olduğunu söylemiş.

Böylelikle aslanlar ve ceylanlar arasındaki kaçma, kovalamaca sona ermiş; yerini güzel bir dostluk almış.

Azra NEHRİ



Bu Orman Bizim

Evvel zaman içinde kalbur zaman içinde. Büyük bir ormanda yaşayan hayvanlar varmış. Mutlu mesut bir hayat yaşıyorlarmış. Bir gün ormana yabancı canlılar gelmiş bu gelenler aslanlar ve kaplanlarmış. Bunlar günden güne ormandaki canlılara zarar vermeye başlamışlar. Orman halkı bir toplantı yapmaya karar vermiş. Toplantıda maymunlar, domuzlar, geyikler ve papağanlar varmış ve toplantı başlamış.

Domuz:

- Onları ormandan çıkarmak için bir çözüm bulmamız lazım.

Maymun:

- Bence onlara birlik olup saldıralım.

Geyikler de maymunlar gibi düşünmüş. Domuz:

- Bence onlara saldırmak yerine onlarla konuşup anlaşırsak daha iyi olur, sonuçta savaş çözüm değil.

Sonra hayvanlar konuşup anlaşmanın daha iyi olacağını düşünüp aslanların ve kaplanların uyuduğu mağaraya doğru yola çıkmışlar. Uzun bir yolun ardından mağaraya ulaşmışlar. Fakat mağarada yoklarmış. Bunlar nerde diye düşünürken birden ormanın içinden yaklaşık 15 tane aslan ve kaplan çıkmış. İçlerinden kürkü gür bir aslan öne çıkmış ve şöyle demiş:

- Ne için geldiniz.

Domuz:

- Geldiğinizden beri orman halkı sizden şikâyetçi, hayvanlara zarar veriyormuşsunuz.

Aslan:

- Bu bizim doğamızda var ne yaparsanız yapın bizi bundan alıkoyamazsınız ve artık buradan gidin çünkü avdan elimiz boş döndük şimdi sizi yemeyelim.

Bunu duyan aslanlar ve kaplanlar kahkaha atmışlar ve hayvanların üstüne doğru yürümüşler. Ama neyse ki hayvanlar oradan hızlıca kaçmışlar.

Hayvanlar biraz uzaklaştıktan sonra durup ne yapıp ne yapmayacaklarını konuşmuşlar ve onlara saldırma fikrinde ortak bir karar almışlar ve harekete geçmişler. Maymunlar ağaçlardan, papağanlar havadan, geyikler ve domuzlar ise karadan saldırıya geçmişler. Aslanlar ve kaplanlar bu saldırıyı hiç beklemediymiş. Büyük bir çarpışma yaşanmış.

Çarpışmadan sonra hayvanlar çok yara almış ve yenilme noktasına gelmişler. Aslanlar gülüp eğleniyormuş. Yediklerini düşünüyorlarmış. Birden ormandan gürültülü bir ses gelmiş. Ormandan sanki bir ordu geliyormuş. Gelen orman halkıymış. Hayvanlar çok sevinmişler. Aslanlar çok korkmuş ve kaçmaya çalışmışlar ama kaçamamışlar.

Orman halkının da gelmesiyle savaşı hayvanlar kazanmış. Artık rahat ve huzurlu bir şekilde bir hayat yaşayabiliyorlarmış.

Bartu ANLAR

Sincap ve Bencillikleri

Ormanın birinde üç arkadaş varmış, bunlar: sincap, saksağan ve kargaymış. Hava soğumuş, kış gelmiş. Karga hasta olduğu için sıcak yerlere göç edememiş. Bu yüzden hiç yiyeceği de yokmuş. Düşünmüş ve sincabın kapısını çalmış:

- Merhaba arkadaşım ben hasta olduğum için göçemedim de hiç yiyeceğim yok her yer karla kaplı senin bana verebileceğin yiyeceğin varsa verebilir misin? Yoksa açlıktan öleceğim, demiş.

Sincap biraz düşünmüş ve şunlar dökülmüş küçük dudaklarının arasından:

- Eğer ben sana kendi yiyeceklerimden verirsem senin gibi bende açlıktan ölürüm. Bu yüzden sana yemek veremem ben kendimi seviyorum ve ölmek istemiyorum, demiş.

O anda karga anlamış sincabın nasıl birisi olduğunu ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde dönüyormuş. Çünkü en yakın arkadaşymış bu sincap. Yolda saksağanla karşılaşmış ve saksağanı burada görünce çok şaşırılmış ve sormuş:

- Buralarda ne arıyorsun saksağan kardeş hava çok soğuk yiyecek yok yaşayamazsın, neden sıcak yerlere gitmedin? Hadi ben hasta oldum gidemedim sincabın eline düştüm. Ya sen?

Saksağan şöyle cevap vermiş:

- Gerçekten hasta mı oldun? Bende hastaydım bu dönem de bu yüzden gidemedim. Şimdi de sincaba gidiyordum biraz yiyecek istemek için. Demiş

- Ben de sincabın yanından geliyorum sana iyi şanslar, demiş ve gülmüş.

Saksağan hiçbir şey anlamamış acı tebessümü.

- Neyse gidiyim ben, demiş saksığan.

Saksığan varmış sincabın evine çalmış kapıyı, açmış sincap:

-Merhaba sincap kardeş hatırladın mı beni, ben hastaydım yiyecek bulamadım da bana verebileceğin yiyeceğin var mı, demiş.

-Valla saksığan kardeş benim kendime kadar yiyeceğim var, sana verebilecek kadar yok kusura bakma, demiş.

Kapıyı yüzüne kapatmış. Saksığan da karga gibi hayal kırıklığına uğramış ve üzgün bir şekilde dönmüş.

Karga ve saksığan bir şekilde kışı atlatmışlar. Yaz gelmiş saksığan ve karga kendi aralarında şöyle konuşmuşlar:

-Karga kardeş, biz bu kış bu ormanda kalalım; güzelce yiyeceklerimizi toplayalım da şu bizim sincaba dersini verelim, demiş.

-Haklısın saksığan kardeş, sincaba bir ders vermeliyiz, demiş.

Bu şekilde saksığan ve karga yiyeceklerini bir yaz boyu toplamış ve kış gelmiş. Bu iki arkadaş ormanda şunu duymuşlar:

Sincap kendini övmekten yiyecek toplayamamış ve şuan hiç yiyeceği yokmuş.

Günler geçmiş sincap iki arkadaşın kapısını çalmış:

-Kardeşler ben yiyecek toplayamadım da bana verebileceğiniz fazla yiyecek var mı, demiş.

İki arkadaş birbirlerine bakıp gülmüşler ve sincaba bir kış yetecek yiyecek vermişler, şunu da eklemişler:

-Hatırlıyor musun sincap kardeş sen bize geçen yaz biraz bile yiyecek vermedin, demişler.

Sincap boynunu öne eğmiş ve şunu demiş:

-Özür dilerim ben bencillik yaptım affedin beni, demiş.

-Tamam hatanı anladığına sevindik ve seni affettik, hadi içeri geç üşümüştündür, demişler ve eskisi gibi yakın arkadaş olmuşlar. Aralarına bir daha hiç bencillik girmemiş.

Siz siz olun hiçbir zaman bencillik yapmayın. Çünkü paylaşmak güzeldir. Bencillik yüzünden yakın çevrenizi kaybedebilirsiniz.

Begüm KARADAVUT



Dış Görünüş Suçu

Bir fare sürüsü varmış.

Bu fare sürüsünün içinde dış görünüşü onlardan farklı olan fareyi hep dışlardarmış.

Bir gün fare yine tek başına dolaşırken

Bir yılan sürüsünün konuşmalarını duymuş.

Yılanlar, farelere bir saldırı düzenlemek için plan yapıyorlarmış.

Bunu duyan fare koşa koşa sürüsünün yanına gitmiş,

Bütün duyduklarını sürüye anlatmış

Fakat sürü sırf dış görünüşü onlardan farklı diye fareye inanamamışlar.

Bir de üstüne üstlük fareyi yalancılıkla suçlamışlar.

Fare de üzgün bir şekilde evine gitmiş.

Zaman geçmiş, gece olmuş.

Bütün sürü derin uykudayken ansızın yılanlar saldırmış.

Bütün sürü şok içindeymiş ama yine de yılanlara saldırmışlar.

Zorlu gecenin ardından fareler galip gelmiş.

Bunun üzerine sürü anlamış ki

Her şey dış görünüş değilmiş.

Beril Naz SAYGILAR

Beyaz Geyik

Bir zamanlar, bir sürü hayvana ev sahipliği yapan bir orman varmış. Bu orman, sabah olduğunda, ağaç gölgelerinin uzadıkça uzadığı, civil civil bir hâle gelirmiş. Çimenlerin yeşili daha çok belli olur, geceden düşen çiğ taneleri, pırlanta gibi parlatırmış etrafı. Öğlen olup da güneş tepeden vurursa aydınlık olur, eğer bir ağacın gölgesinde değilseniz sıcaktan kavrulursunuz. Akşam saatleri oldukça ürkütücü olurmuş. Ulu ağaçlar size göklerden selam gönderir, köklerinde uzanan nehir ve şelaleler serin suyundan size ikram edermiş. Ayrıca bu ormanda çok çeşitli hayvanlar yaşarmış. Sarı, kahverengi geyikler, sevimli sincaplar, kurnaz tilkiler, meraklı tavşanlar... Bir de çok cesur ve bilge bir aslan yaşarmış. Bu aslan, tüm ormanın örnek aldığı, saygı duyduğu bir lidermiş. Bu ormanda derdi olan kim varsa Bilge Aslan'a gider, ondan yardım almış.

Günlerden bir gün, Bilge Aslan, diğer hayvan dostları ziyaret etmek için karşı ormana gitmiş. Giderken ormanın dışına atılmış bir geyiğe rastlamış. Bu geyik, diğer geyiklerden daha farklıymış. Diğer geyiklerin aksine, bu geyiğin rengi beyazmış. Bilge Aslan, geyiği görünce şaşırılmış ve yanına gitmiş. Geyik, oldukça üzgün görünüyormuş. Bilge Aslan merak edip nedenini sormuş. Geyik, ormandaki hayvan arkadaşlarının, onu rengi yüzünden dışladıklarını söylemiş. Bunun üzerine Bilge Aslan, beyaz geyiği kahverengiye boyayıp kendi yaşadığı ormana götürmüştü. Halkıyla tanıştırdıktan sonra diğer hayvanlarla kaynaşması için geyiği diğerleriyle yalnız bırakmış. Orman halkı, geyiği çok güzel karşılamış. Geyik, bu

güzel karşılamaya çok mutlu olup herkese kendini sevdirmeyi başarmış.

Aradan aylar geçmiş. Geyik, yeni evinde çok mutluymuş. Bu sırada gerçek rengini kimse görmemiş. Geyik, bu durum yüzünden kendini çok suçlu hissediyormuş. Fakat zaman içinde çok sevdiği orman halkının, eski ormanındakiler gibi kendini dışlamayacağını düşünmüş. Kafasında hemen bir plan kurmuş. Yaz şenlikleri sırasında üzerindeki boyayı yıkayıp herkese gerçek rengini gösterecekti.

2 hafta geçmiş, yaz şenlikleri gelmiş çatmış. Geyik, planı için oldukça heyecanlıymış fakat bir yandan da tekrardan dışlanmaktan korkuyormuş. Tüm heyecan ve korkularını üzerinden atıp nehre girmiş. Üzerindeki boyayı heyecanla yıkayıp diğer hayvan dostlarının yanına gitmiş. Herkes onu şaşkınlıkla karşılamış. Başta tanıyamasalar da sonradan onun geyik dostları olduğunu fark etmişler. Geyik, onlara her şeyi açıklamış fakat bazı hayvanlar bu duruma tepki göstermiş. Bu sırada Bilge Aslan halkının karşısına geçmiş. Olan biteni herkese bir de o anlatmış. Rengi ne olursa olsun geyiğin en başta sevip sahiplendikleri geyik olduğunu ve onu dışlamalarının yanlış olduğunu söylemiş. Bilge Aslanın verdiği öğüdün ardından orman halkı hemen ona katılmış ve geyiği olduğu şekilde sevmeye karar vermişler.

O günden sonra orman halkı, kimseyi dış görünüşüyle yargılamamış ve herkes mutlu bir şekilde sonsuza dek yaşamış.

Ceyda TOPRAK

Düşler Ülkesi

Bir gün, yavru bir kuzu Düşler Ülkesi'nin yanındaki su birikintisinde su içiyormuş. Burası çok sulak bir yermiş. Bu ülkenin hemen yanında şehrin sonuna kadar akan upuzun bir nehir varmış. Fakat bu kuzu, hem Düşler Ülkesi'nden hem de suya kapılıp boğulmaktan korktuğu için su birikintisinde içmeye devam etmiş.

Bu sırada nehrin karşısında kuzuya bakan bir tilki baş göstermiş. Kuzu, “ Sanırım benimle konuşmak istiyor, annemin kardeşlerime kuzularla alakalı çok şey anlattığını duymuştum, bir selam vermekten ne zarar gelebilir.” diye düşünmüş ve “Tilki kardeş, seni daha önce hiç burada görmemiştim.” demiş. Tilki, kuzunun onunla konuşmak istemesine önce şaşırmış, daha sonra ise aklına sadece tilki gibi kurnaz hayvanların aklına gelebilecek sinsi bir plan gelmiş. Bu kuzuyu yaşadığı küçük ve bakımsız köyden Düşler Ülkesi'ne getirmeyi başarırca ülkedeki hayvanlar içinde daha çok fazla değer göreceğini ve akşamki yemekten daha çok pay alabileceğini en önemlisi ise mevkisinin artabileceğini düşünmüş. Ama nasıl getirecek bu masum kuzuyu? Daha bir tilkiyle konuşmaması gerektiğini bilmiyor bile, tek sorun nehre yakın olan evlerdi.

Kuzuyu sürüklerken yakarışlarının bütün köyü ayağa kaldırabileceğini düşünmüş. Ama eğer kuzuyu kandırabilir ve ormandan ona yardımcı olabilecek bir arkadaşını getirirse planı işlermiş. Her ne kadar diğer hayvanlarla yardımlaşmayı sevmese de başka bir zaman bu kadar masum ve saf bir kuzu bulabileceğini düşünmüyormuş. Bu yüzden sinsi bir gülümsemeye: “ Kuzu kardeş, senden bir şey rica edebilir miyim? Arkadaşlarımla burada buluşacaktık, ama benim hemen

ormana geri dönüp bugünkü avımızı almam gerekiyor. Eğer beni burada beklersen sana da bizim ormandan taze otlar getiririm” demiş.

Kuzu, “Yardım etmek ne kadar güzel bir şey, hem de karnım çok aç! Tilki kardeş ne kadar güzel konuştu, sadece burada suyumu içip onu arayan arkadaşlarına, “ Tilki birazdan gelecek, siz bekleyin.” diyeceğim, üstüne üstlük taze otları mideme indireceğim! diye düşünmüş. Tilki bir koşu ormandaki kurbağaları bulmuş ve demiş ki” Ormanın kenarındaki nehre benimle gelenin bu akşam karnı doyar.” Tilkiden, bir sürü kurbağayı kurnaz planlarıyla öldürdüğü için çok korkan kurbağalar başta bu teklife çok yanaşmamışlar. Tilki de hemen, birinin kendisiyle gelmezse hepsini yılan vereceğini, yılanın da onları afiyetle yiyeceğini dediğinde kurbağaların en genci diğerlerinden öne çıkmıştı bile.

Diğer kurbağalardan uzaklaştıklarında genç kurbağa, “Neden o nehre gidiyoruz?” demiş. Bir kuzuyu bu ülkeye getireceğiz, masumiyetinden hiç bir şey geriye kalmadığında ise onu yiyeceğiz.” demiş. Açgözlü kurbağa eğer onun da yardımcı olduğunu diğer hayvanlar öğrenirse tilkinin planının suya düşeceğini biliyormuş. “ Eğer planının işlemlerini istiyorsan bundan benim de bir çıkarım olmalı. Eğer beni yardım için kullandıktan sonra öldürürsen diğer kurbağa arkadaşlarım bütün ülkeye anlatır. Ama bu yardımın bana da bir yararı olacaksa arkadaşlarıma yalan söylerim ve sen de kuzuyla istediğini yapabilirsin.” demiş. Tilki, kurbağanın açgözlülüğüne çok öfkelenmiş. Zaten hayatını kurtardım, daha fazla ne isteyebilir! diye düşünmüş. Ama sessiz kalmış ve sonunda anlaştıklarını söylemiş.

Kuzunun yanına vardıklarında kurbağa kuzunun yanına yüzmüş, ve ayağı bir yere takılmış gibi bağırmaya başlamış. “Ah, ayağım, of, yardım et kuzu kardeş, kardeşlerim beni bekliyor.” demiş. Kuzu ne yapacağını şaşırmış, tilkiye bakakalmış. Tilki de “ Ne olursun yardımcı ol, ben oraya gelene kadar kurbağa suya karışır.” demiş. Kuzu suya yaklaşmış ve kurbağayı takıldığı daldan kurtarmaya çalışmış. Kuzu dalı çektikçe kurbağa daha da fazla tutunmuş. Yavaş yavaş tilkiye doğru ilerlemiş. Fakat o kadar yavaş ilerliyormuş ki, kuzu da daha fazla suya çekildiğini fark edememiş. Daha sonra tilki, kurbağa ve kuzu aynı taraftaymış, Düşler Ülkesi’nde. Kuzu gözlerine inanamamış, ama çok geçmiş. Kurt o kadar mutlu olmuş ki, az kalsın köylüleri etrafına o toplayacakmış. Ormanın merkezine ulaşmışlar, tilki kurbağaya söz verdiği gibi bir avuç solucanı vermiş ve ayrılmışlar.

Tilki planının ikinci aşamasına geçmiş ve “ Evet, aptal kuzu şimdi sana buranın gerçeklerini anlatayım, çünkü burada uzun süre yaşayacaksın, alışsan iyi olur.” demiş. “ Bu ülkenin adı neden düşler ülkesi ben de bilmiyorum. Çünkü burada kimsenin kuracağı düşler yok! Ben doğmadan çok uzun süre önce ormanımız istila edilmiş, hayvanların birlik ve beraberliği bozulmuş. Birçok hayvan arkadaşlarını avlamak zorunda kalmış. Bu da tarafların oluşmasına en sonunda ise bu ülkeye geldiğinde seçmen gereken iki taraftan birine dönüşmüş. Eğer bu ülkede doğarsan ailen hangi taraftaysa sen de o tarafta olmuş olursun, ancak ülkeye yeni gelen bir hayvan olursa, onu getiren hayvan ayrıcalık kazanır ve birçok hakka sahip olur. Şimdi anladın mı seni neden buraya getirdiğimi?” demiş. Duydukları karşısında afallayan kuzu, o an yaşadığı köy ile bu ülkenin farkını anlamış. “Bizim köyümüzde herkes beraber

yaşar, eğer bir çiftçi bir hayvana kötü davranırsa hepimiz bir olup onu kurtarmaya çalışırız ama burada hayvanlar bile birbirlerine düşman!” diye düşünmüş.

Bu düşüncelere dalmışken tilki” Bir de bu akşam toplantımız var, senin bugün gelmen harika oldu.” demiş. Akşam olduğunda ormandaki bütün hayvanlar çok uzun bir ağacın etrafında toplanmışlar. Bu toplantıda iki tarafın sorunları tartışılıyormuş. Eğer yeni bir üye varsa önce o takdim ediliyor, tarafına geçiyormuş. Bu akşam da öyle olmuş. Gözleri yerlerinden fırlamış olan kuzu ağacın önüne geçmiş. Kuzunun ne kadar korktuğunu fark eden güvercin, “Bence bu akşamki toplantıyı ertelemeliyiz, kuzu çok korkmuş önce ona birazcık su içireyim kendisine gelsin!” demiş. Bu sözlerinden sonra ülkedeki bütün hayvanlar güvercine kinle bakmış. Kendisine dikilen bakışları görünce güvercin diğer hayvanların arkasına doğru ilerleyip gözden kaybolmuş. Güvercin ortadan kaybolunca ise ağustos böceği, “Bu aptal kuzu için bu kadar şamataya ne gerek var? Ormana yeni birisi gelmiş veya gelmemiş hiç umurumda değil! Bütün orman akşam yaptığım uykuların derinliğini bilir. Beni bu şekilde uyandırmaya hakkınız yok! Bence- Yeter artık ağustos böceği, geç yerine! diyerek sözünü kesmiş leylek. Birazcık aklını çalıştır, tabii uyumaktan geriye bir şeyler kaldı mı bilemiyorum! Bu kuzu bizim için çok önemli, uzun süredir aramıza yeni bir üye katılmadı. Bu da demek oluyor ki bütün dengeler değişecek, ormanımızın düzeni değişecek. Eğer bu toplantıyı şimdi yapmazsak bir gün kuzu ortalığı karıştırır, benden söylemesi!” demiş. Madem bütün düzenimiz değişecek, benim oyum kuzuyu öldürmekten yana! Ben sizinle bile baş edemiyorum, demiş

aslan. Bu sözleri ormanda hiç sonlanmayacakmış gibi görünen bir sessizliğe yol açmış.

Aslanın sözlerinin sebep olduğu sessizliği kurt bozmuş: “Aslan, bu zamana kadar sana zor katlandım, ama artık bütün umutlarım tükendi, hiçbir şey benim özgürlüğümden daha değerli olamaz. Benim ırkım başka bir ırkın koruması altına giremez. Bu zamana kadar annemin orman istila edilmeden önceki hikâyelerine tutundum, belki eskisi gibi mutlu oluruz dedim kendi kendime! Ama siz halinizden memnunsunuz, öyleyse daha fazla burada yaşayamam.” demiş ve ağaçların arasından uzaklara gitmek üzere kaybolmuş. Kurdun yarattığı sessizlik çok daha büyük olmuş. Bütün hayvanlar derin düşüncelere dalmış, kendisiyle asla böyle konuşulmasına izin vermeyen aslan bile. Hepsi anne babalarının eski mutlu zamanları anlatan masalları düşünmüş. Kurdun isyanı doğruymuş, hepsinin içinden geçenleri o cesaret ederek söylemişti.

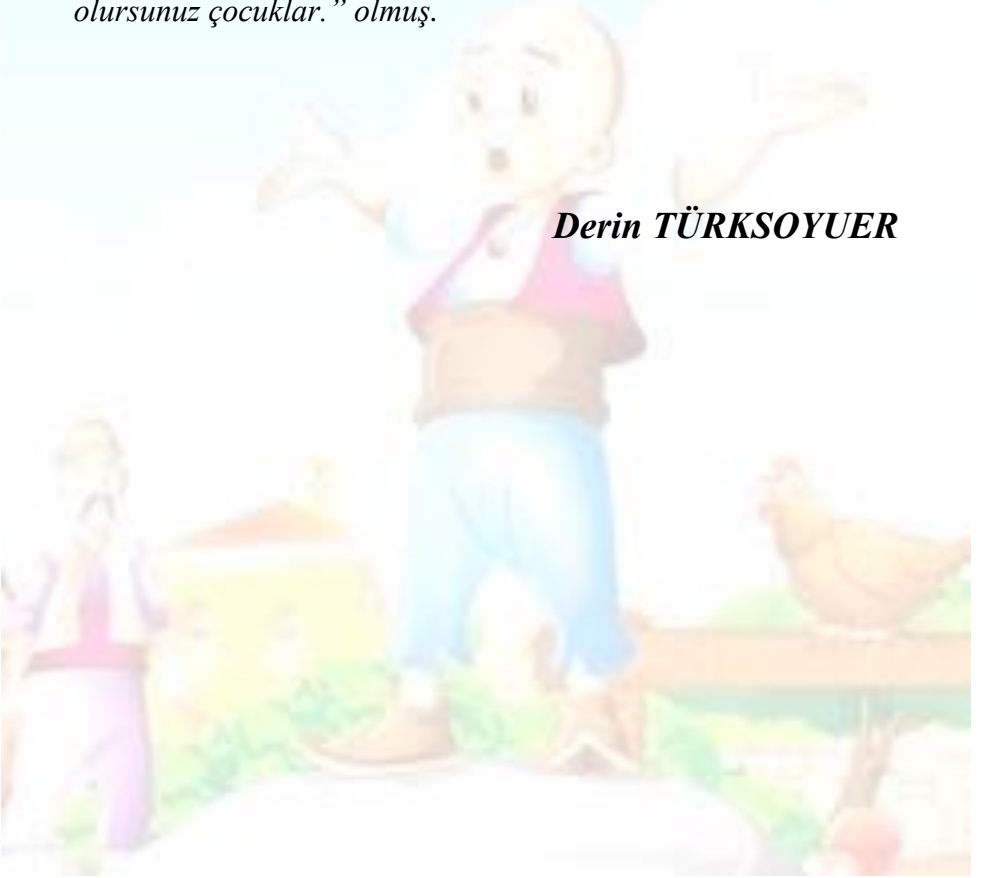
Kuzu olanlar karşısında çok üzülmüştü. Bu hayvanlar hiç bir zaman birliktelik duymadan beraber yaşamışlardı. Bunu akli almıyordu. Birbirlerine karşı hep katı olmuş, kaba davranmışlardı. Kuzu bunu değiştirebilmek için şansını denemeye karar vermiş. “Siz birlikte yaşadığınızı söylüyorsunuz ama birlikte yaşamak bu değil! Sizin aranızda kalın duvarlar var ama sevgi yok. Benim geldiğim yerde herkes birbirine yardım eder, kimse kimsenin arkasından iş çevirmezdi. Sizin anne -babanızda bizim gibi yaşıyormuş, ta ki her şey değişene kadar. Sizin de eskisi gibi yaşamanız gerek dostlar!

Kimse yanında birisinin olmadığını bile bile mutlu olamaz, en güçlü aslan bile! Herkes kuzunun konuşmasına çok şaşırılmış hâlde dedikleriyle birlikte tekrar düşüncelere dalmışlar. Aslan

“Kuzuya katılanlar öne çıksın.” demiş. Bütün hayvanlar hiç bir çekingenlik göstermeden öne çıkmışlar. Böylece bu eziyet sona ermiş.

Bütün hayvanlar hiç tatmadıkları mutluluğa kavuşmuşlar, kuzu da yuvasına geri dönmüş. Yavrularına en büyük öğütleri ise “En önemli şey birbirinize değer vermektir, başka hiç bir şeyin aranızda girmenize izin vermezseniz mutlu olursunuz çocuklar.” olmuş.

Derin TÜRKSOYUER



Kurnaz Baykuş

Günlerin birinde baykuş kaplumbağayı ziyaret için kafesinden çıkmış, kaplumbağanın evine doğru yola koyulmuş. Giderken fareyi görmüş selam vermiş:

-Merhaba fare bey. Nasılsınız?

-İyiyim baykuş bey, siz?

-Çok teşekkürler ben de iyiyim. Nereye böyle peynirle?

-Kaplumbağanın yanına gidiyorum baykuş beyefendi.

Piknik yapacağız.

-Kimlerle peki?

-Ben, kaplumbağa ve tilki.

-Afiyet olsun size.

Bunu duyan baykuş üzülerek eve geri dönmeye karar vermiş. Bu hayattaki tek dostu kaplumbağaymış hâlbuki. Peki, neden böyle bir şey yapmıştı? Arayıp sormaya karar vermiş.

-Alo kaplumbağa kardeş, nasılsın?

-İyiyim baykuşcuğum, sen?

-İyi diyelim iyi olalım.

-Hayırdır bir şey mi oldu?

-Yoo, arkadaşlarım bensiz bir plan yapıp bana haber bile vermemiş. Ona canım sıkıldı.

-Allah Allah. Kimmiş onlar?

-Sen!

-Ne! Ne dediğinin farkında mısın baykuş kardeş.

-Evet! Gayet farkındayım. Ne oldu, sorun mu var?

-Evet var! Onlar benim en yakın dostlarım. Sen kimsin!

-Ben dostun değil miyim kaplumbağa?

Kaplumbağa telefon kapandıktan sonra şaşkınlık içinde

arkadaşlarının yanına gidip olanları anlatmış:

-Kaplumbağa ciddi misin sen? Doğum günü için olduğunu söylemedin mi?

-Kaplumbağa burada mı?

-Ne oldu baykuş?

-Sana ne fare kardeş. Gel senle bir anlaşma yapalım.

-Ne için?

-Ben sana istediğin kadar peynir getireyim, sen de kaplumbağa ile küs.

-Ahahahha, ilahi baykuş. Kabul ediyorum.

Günler gelip geçmiş, fare kaplumbağa ile saman altından su yürütmeye devam etmiş. Baykuş bunu öğrenince yalnızlığa dayanamayıp diğer çiftliğe gitmiş. Fare ve kaplumbağa ise arkadaşlıklarının gücünü göstermiş. Kaplumbağa ise ne kadar iyi bir dost edindiğini fark etmiş.

Egemen Çağlar YILMAZ

Simsi

Su Çıkmazı Sokağı'nda sıradan bir gündü ya da biz öyle sanıyorduk. Aslında Fişimo ve arkadaşı Şiko için aynı şey söylenemezdi. Fişimo ve Şiko, okyanusun derin sularına kendilerini bırakıp gezerken ne kadar uzaklaştıklarını fark etmemişlerdi bile. Sohbet ederek ve eğlenerek ilerleyen ikili, uzaktan Simsi'nin yuvasını görünce anladılar ne kadar uzaklaştıklarını. Şiko'ya uzaktan görmek bile içinin korkuyla kaplanmasına yetmişti.

Korkmamak elinde değildi. Simsi; kocaman gövdesi, sipsivri dişleri ve sopsoğuk bakışlarıyla herkese korku salıyordu. Şiko, içindeki korkuyu bastıramadığı için dayanamarak söylendi:

- Hadi gidelim, Simsi her an karşımıza çıkabilir.

Bunları söylerken hesap etmediği bir şey vardı. Kaybolmuşlardı ve geri dönemezlerdi. Fişimo bunu hatırlatmak istercesine cevap verdi:

- Şiko eve nasıl döneceğiz? Kaybolduk. Belki Simsi bize yardımcı olur. Bence biraz bekleyelim.

- Simsi mi?! Simsi'nin yardım ettiği nerede görülmüş? O bize yardım etmez ama istersen biz güzel bir akşam yemeği olarak ona yardım edebiliriz.

- Şiko sana daha önce de söyledim. Sandığın kadar kötü birisi değil.

- Fişimo, önüne geleni yiyen bir köpek balığından bahsediyoruz. Bu kadar iyi niyetli olma. O bize yardım etmez.

Onlar konuşurken arkalarından sinsi sinsi gelen Simsi'yi fark etmemişlerdi. Çok geçmeden Simsi soğuk sesiyle kendini belli etmişti:

- Vay vay vay... Misafirlerim varmış. Ne işiniz var sizin burada?

Şiko'nun arkasına saklanmasına aldırmış etmeden, kendinden emin bir sesle cevapladı Fişimo:

- Kaybolduk. Geri dönemiyoruz. Bize yardım eder misin?

Simsi biraz düşündükten sonra onlara yardım etmeye karar verir. Bu duruma şaşırın Şiko istemese de Simsi'nin peşine takılır. Onlar Simsi'yi takip ederken Simsi ise onlar için kurnaz planlar kuruyordur. Olacaklardan habersiz Simsi'yi takip ederler.

Biraz ilerledikten sonra, Fişimo suyun yüzeyine doğru kaldırdı ve bir kayığa yazılı "TısTıs" yazısını gördü. Bu balıkçı Losi ve kayığı TısTıs'tı. Etrafına biraz daha dikkatli bakınca oltanın kancasına takılmış yemi gördü. Sonrasında da yeme doğru giden Simsi'yi... Simsi'ye dikkat etmesi için sesleneceken Simsi çoktan Losi'nin ağlarına takılmıştı bile. Simsi çırpınıyor ve ağlardan kurtulmaya çalışıyordu. Ne kadar çabalasa da boşunaydı. İpler çok sıkı ve kalındı. Fişimo ve Şiko şaşkınlıkla Simsi'yi izliyordu. Simsi'nin yardım çılgınlıklarıyla kendine gelen Fişimo:

- Şiko hemen Krabi'yi bul. Bu ipleri çözse çözse o çözer.

- Tamam, dedi ve Krabi'yi bulmaya gitti.

- Fişimo yardım et!

- Şiko yardım getirmeye gitti. Biraz sabret.

Aradan biraz zaman geçti. Simsi tüm gücüyle direniyordu.

Fişimo ise olduğu kadar ona yardım etmeye çalışıyordu.

Uzaktan Şiko ve Krabi'yi görünce Simsi'ye dönerek:

- Geldiler, dedi heyecanla. Şiko ve Krabi, Simsi'nin yanına yaklaştı. Krabi hemen kıskaçlarıyla ağı çözmeye başladı. Bir

süre sonra Simsi 'yi ağlardan kurtarınca Simsi mahcup bir yüz ifadesiyle Fişimo ve arkadaşlarına dönerek:

- *Özür dilerim, sizi kandırıp öldürmeyi planlıyordum.*

Ben hiç sevgi görmedim. Hiç ailem de olmadı. O yüzden herkese kötü ve cani davranıyordum. Bana siz bugün çok iyi bir ders verdiniz. Beni kurtardınız ve korudunuz. Başkası olsa yanıma bile yaklaşmazdı. Değişeceğim ve ben de sizi koruyacağım.

- *Biliyordum. Sana dememiş miydim Şiko? Böyle davranmasının arkasına başka bir sebep var diye...*

- *Söylemiştin. Ben de ön yargılı davrandığım için özür dilerim. İstersen bizimle arkadaş olabilirsin.*

- *Bir arkadaş mı? Hiç arkadaşım olmadı ki...*

- *Biz sana öğretiriz.*

Krabi de dayanamaz ve lafa girer:

- *Ne demişler : “Deniz dalgasız olmaz, gönül sevgisiz olmaz.”. Seni de sevgi iyileştirecek.*

Onlar Su Çıkmazı Sokağı 'na doğru ilerlerler, Krabi ise evine gider. Fişimo ve Şiko bütün herkese Simsi 'nin artık iyi biri olduğunu ve onları koruyacağını söyler. Su Çıkmazı Sokağı sakinleri de Simsi 'ye aile olmuşlardır.

Elifsu BACAK

Güneş ve Kardelen

İlkbaharın gelmesiyle kış mevsiminin beraberinde getirdiği kasvet yavaş yavaş siliniyordu. Doğa, tüm kötülüklerden arınmaya başlıyordu. Tekrardan birbirine kavuşan hayvanların ve bitkilerin mutluluğu güneşe de yansımaya başlamıştı. Güneş, tüm sıcaklığıyla yeryüzünü ısıtıyordu. En çok da tek dostu olan kardelen çiçeğini ısıtmak istiyordu. Bu sırada yakın arkadaş olan kardelen ve lotus çiçeği de birbirlerine olan özlemini giderip beraber vakit geçiriyorlardı.

Güneş, hasret gideren çiçekleri büyük bir üzüntüyle izliyordu. Bu duruma üzülen bir diğer kişi de nilüfer çiçeği idi. Eski dostu olan lotus artık kendisiyle konuşmuyordu. İçten içe kardeleni kıskanmaya başlayan nilüfer, Güneş'in üzüntüsünü fark ederek "Bir sorun mu var Güneş? Üzgün görünüyorsun." dedi. Nilüfer'in sorusuna hazırlıksız yakalanan Güneş, "Bir sorun yok nilüfer. Sorduğun için sağ ol." dedi. Nilüfer, Güneş'in nazik tavrına karşılık "Konuşmak istemediğini anlayabiliyorum ama sana arkadaşlık etmek isterim. Çıkar ağzındaki baklayı." dedi. Daha fazla dayanamayan Güneş, nilüfer çiçeğiyle arkadaş oldu ve içini dökmeye başladı. Eskiden yakın arkadaşı olan kardelen çiçeğiyle beraber yaşadığı mutlu anılardan bahsedip ortamı yumuşattı. Ortamı yumuşattığından emin olan Güneş, tek arkadaşı olan kardelen çiçeğiyle artık konuşmadıklarını söyledi. Mutlu anılarının başında gelen çiçeğini kaybeden Güneş, anlattıkça üzülüyor, üzüldükçe ağlıyordu. Ağlamasıyla beraber yeryüzüne düşen su damlaları bile çiçekleri mutlu ediyordu.

Yağmurun başlamasıyla su ihtiyacını gideren çiçekler,

Güneş'in halinden habersizce hayatlarına devam ediyordu. Güneş'i teselli etmeye çalışan nilüfer, Güneş'in üzüntüsünü en iyi anlayan çiçeği çünkü kendisi de bu durumu yaşıyordu. Tek dostu olan lotus çiçeğini kaybetmişti. Güneş ve nilüfer, akşama kadar birbirlerine içini dökmüş ve arkadaş olmuşlardı.

Havanın kararmasıyla beraber Güneş, yeryüzünü terk etmişti. Güneş'le olan konuşmasından sonra bir şeylerin değiştiğini anlayan nilüfer çiçeği derin bir uykuya daldı. Günler ayları, aylar yılları kovaladı. Kış mevsimi geliyordu. Kardelen ve lotus birbirinden ayrılacakları için çok üzgündü. Nilüfer de üzülenler arasındaydı. İlkbahara kadar birbirlerini göremeyeceklerdi. Son günleriydi. Gökyüzü, birbirine veda eden hayvanların ve bitkilerin haykırılarıyla ağlıyordu.

Yağmur doluya dönüşmüştü. Güneş'in aklına aylar önce nilüferle yaptığı konuşma gelmişti. O günden itibaren kardelen çiçeğini gözlemleyen Güneş, arkadaşlıklarından kalan tüm umudunu kesmişti. Hâli duman olan Güneş, kendisi ve kardelen için hep bâki kalacak bir karar vermişti. Pes ediyordu. Verdiği kararı nilüfere anlatmaya başlamıştı. Nilüfer, Güneş'i büyük bir şaşkınlıkla dinliyordu. Böyle bir kötülüğü kardelene yapacağı hiç aklına gelmezdi. Sevgisi nefrete mi dönüşmüştü? Güneş, kardeleni kendi ışığından mahrum ederek kış mevsimine hapsedecekti. Bu sayede ne lotusla konuşabilecek ne de Güneş onu görebilecekti. İlkbahardan beri arkadaşı olduğu nilüfer çiçeği de lotus çiçeğiyle kavuşabilecek ve tekrar yakın arkadaş olabileceklerdi.

Güneş, bir zamanlar en yakın arkadaşı olan kardeleni cezalandırmıştı. Bu durum Güneş'i çok üzüyordu ama elinden başka bir şey gelmemişti. Nilüfer çiçeği, Güneş'in verdiği bu karar karşısında onunla olan arkadaşlığını bitirmişti. Bu

davranışı çok bencilce bulmuştu. Bilmiyordu ki bu kararı onun için vermişti. Güneş, arkadaşının daha fazla üzülmelerini istemiyordu. Nilüfer çiçeği hâlâ çok kırgındı. Lotus çiçeği ise nilüferin üzüntüsünü hissederek onunla konuşmaya başlamıştı. "Hâlâ arkadaş mıyız bilmiyorum ama üzgün gibisin. Anlatmak istersen dinlerim." dedi. Aylardır konuşmayan çiçekler, veda günü konuşmaya başlamıştı. Dayanamayıp tüm olanları anlatan nilüferi şaşkınlıkla dinleyen lotus çiçeği, Güneş'i engellemek için her şeyi yapacağını söyleyerek çaresizliğini belli etmiştir. Ne yazık ki hava çoktan kararmıştı. Güneş gitmişti. Lotus çiçeği, aylar önce edindiği arkadaşı olan kardeleni kaybetmişti ama eski dostu olan nilüferi kazanarak daha mutlu olmuştu.

Güneş'in onlara yaptığı iyilikten habersizce Güneş'ten nefret etmeye başlamışlardı. O günden sonra yaptığı hatayı fark eden kardelen, ebediyen pişman olmuş ve kış mevsimine tutsak kalmıştı. Soğuktan donan yapraklarıyla Güneş'in sıcaklığına olan özlemini içine hapseden çiçek, sonsuza kadar cezalandırılmıştı. Lotus ve nilüfer çiçeği ise eski dostluklarına devam etmiş ve sonsuza kadar mutlu olmuşlardı ancak Güneş ile barışmamışlardı.

Güneş'in yaptığı iyiliği ebediyen öğrenemeyeceklerdi. Güneş ise nilüferin mutlu olduğunu görüp görevini yerine getirdiğini anlamıştı çünkü geçen yıl tam da bugün nilüferle konuşurken kendisine bir söz vermişti. Üzgünken bile kendisini teselli etmeye çalışan çiçeği mutlu edecekti. Vazgeçtiği kişi eski arkadaşı bile olsa sözüne sadık kalan Güneş, arkadaşını ebediyen özleyecekti.

Elifsu KOCAKAPLAN

Bülbül ve Tilki

Günlerden bir gün ormanın birinde bir bülbül yaşarmış. Bu bülbül sesinin ne kadar güzel olmasıyla tanınmış. Bir de bu ormanın kıskanç mı kıskanç tilkisi varmış. Her şeyi ama her şeyi kıskanmış. Kimse bu huyu yüzünden tilkiyi sevmezmiş. Bülbül güzel sesiyle haftada bir kere ormandakilere şarkılar söylemiş. Tilki de bülbülün sesini, ormandakilerin bülbüle olan hayranlığını çok kıskanmış.

Bir gün bu kurnaz tilki bir plan yapmış. Bülbülün her hafta yaptığı gösteriyi mahvetmeye çalışmış. Bülbüle her gün soğuk tatlılar, içecekler yapıp götürmüş. Bülbülde ayıp olmasın diye her seferinde yaptıklarını yemiş ve içmiş. Gösteri günü bülbül çok hastalanmış ve ormandakilere gösteriyi yapamayacağını ve çok hasta olduğunu söylemiş. Ormandakiler bunu duyar duymaz bülbülü ziyarete gitmişler. Tilki bunu görünce şaşırmış çünkü diğerlerinin böyle bir tepki vereceğini düşünmemiş.

Tilki, bülbül hastalanınca ormandakilerin sinirleneceğini ve bir daha bülbülü dinlemek istemezler diye düşünmüş. Tilki, yaptığığın ne kadar yanlış ve kötü bir şey olduğunu anlamış, hemen bülbülün yanına özür dilemeye ve ne kadar pişman olduğunu söylemeye gitmiş. Bülbül, tilkiyi affetmiş ama ondan bir söz vermesini istemiş. “Hiçbir zaman kimsenin yeteneğini, özelliğini ve sahip olduklarını kıskanmamalısın, her zaman kendin olmak için çabala.” demiş.

Tilki söz vermiş ve sözünü de tutmuş artık insanları kıskanmıyor kendisinin yeteneklerini keşfediyor ve geliştirmek için çok çabaıyormuş.

Emine ALCEYLAN

Papağan ile Kanarya

Bir evde bir papağan bir kuş ve birde kedi yaşarmış. Papağan renkli çok güzel kanatları büsbüyük bir hayvanmış. Kanarya ise küçük beyaz kanatları küçük, minnacık bir hayvanmış.

Bir gün papağan kibirlenip kanaryaya: "Ben senden daha büyüğüm sen ise çok küçüksün, kedi seni tek lokmada yer ama beni yiyemez, bu yüzden yerini bil ve benimle konuşma." demiş. Kanarya ince ses tonuyla: "Papağan, kimsenin dış görünüşüyle dalga geçme bazen o dalga geçtiğin şeyler senin iyiliğine yarar." demiş ve o anda kapıdan içeriye karnı guruldayan bir kedi girmiş.

Kedinin karnı çok aç olduğu için hemen büyük heybetli papağana bakıvermiş. Hemen bu papağanı yiyeyim de karnum doysun, demiş ve hemen papağanın olduğu kafese atlamış. Papağan korkudan ne yapacağını şaşırıp bütün suları yemleri yere dökmüş. Kedi, hemen pençesine papağanı alıp aşağıya inmiş ve o anda kanarya bu olanları izlerken kendisinin küçük olduğunu hatırlayıp kafesin aralıklarından kaçırılmış.

Papağanı kedinin elinden kurtarması gerekiyormuş, yoksa kedi papağanı yiyecekmış. Kanarya hemen düşünmüş taşınmış ve kedinin üstüne atlayıp gözüne pençe atmış. Kedi korkup hemen kaçmış ve papağan bir şey diyememiş çünkü kanarya eğer o kafesin aralığından kaçamasaymış papağan şu an kedinin midesinde olacaktı.

"Ben sana demiştim kimsenin dış görünüşüyle dalga geçme papağan, bazen o dalga geçtiğin özellik çok işe yarar". demiş kanarya ve papağan ondan özür dilemiş ,barışmışlar.

O günden sonra papağan bir daha asla kimsenin dış görünüşünü yargılamamış.

Eren KOÇ



Aslan ve Maymun

Günlerden bir gün havalı ve güzel olan aslan, yine çirkin olan maymuna zorbalık edip küçük düşürüyormuş. Maymun bunları her gün duymaktan artık alışmış, hiçbir tepki göstermiyormuş. Aslan da bunları yapmaktan hiç sıkılmıyormuş. Kendini bu şekilde havalı sanıyor, hep maymuna zorbalık yapıyormuş.

Günler, aylar geçmiş. Artık maymun bunları duymaktan çok sıkılmış. Aslan asla durmuyormuş. Aksine gün geçtikçe daha fazla zorbalık yapıyormuş. Artık maymun iyice sinirlenmiş ve bir plan kurmaya başlamış. Planı, arkadaşları ve akrabaları ile aslanı sıkıştırmakmış. Bu şekilde ona ceza vereceğine inanıyormuş.

Bir gün ormanda arkadaşlarını ve akrabalarını çağırmış toplantı yapmaya başlamışlar. Maymun onlara planını anlatmış. Onlar da kabul etmişler ve plana koyulmuşlar.

Hep beraber aslanın etrafında toplanmışlar. Aslan da neye uğradığını şaşırmış. Hemen aslanı bir ağın içine hapsetmişler. Aslan da korkmuş. Maymun ve arkadaşları, maymuna yaptıklarının aynısını aslana yapıyorlarmış ve aslan da bunları duyunca çok üzülmüş. Kendi yaptığının kötü bir şey olduğunu anlamış. Hemen özür dilemiş ve bir daha asla yapmayacağını söylemiş.

Bundan sonra maymun ve arkadaşları çok mutlu yaşamışlar.

Sevilmek İçin Sevecen Ol

Karanlık okyanusların altında çok iyi yürekli bir yunus yaşarmış. Yardıma ihtiyacı olanlara yardım eder, yalandan ve kötülükten uzak dururmuş. Yunusun yanı sıra bir de köpek balığı varmış. Herkes köpek balığından uzak dururmuş çünkü herkesi saldırganlığı ile korkuturmuş.

2 gün sonra denizyıldızının doğum günüymüş. Denizyıldızı büyük bir kutlama yapmak istiyormuş. Kapısını çalıp daveti haber vereceği ilk kişi tabii ki yunusmuş. Kapısının önüne gidip heyecanlı bir şekilde tıklatmış. İçeriden kendisine doğru yaklaşan, “Geldiim!” sesi ile kapı açılmış. Yunusun yüzüne oturan gülümsemeyle “Aa hoş geldin. İçeri buyurmaz mısın?” demiş. Denizyıldızı daveti geri çevirerek: “Teşekkür ederim, sadece 2 gün sonraki doğum günümü haber vermek istedim. Büyük bir kutlama yapacağım. Sen de gelersen çok mutlu olurum.” demiş. Yunus: “Gelirim tabii kii. Teşekkür ederim davetin için.” demiş.

Denizyıldızı veda edip ayrılmış. Yunus arkadaşına alacağı hediyeyi düşünürken denizyıldızı kapı kapı dolaşıyormuş. Sıra köpek balığına geldiğinde bir tereddüt etmiş fakat çağırılmazsam ayıp olur diye düşündüğü için kapısını çalmış. İçeriden bir süre ses gelmemiş. Tam gidecekken kapı yavaşça açılmış ve karşısına her zamanki gibi suratsız köpek balığı çıkmış. Gülümseyerek konuya girmiş: “2 gün sonra doğum günüm var. Senin de gelmeni isterim.” demiş. Köpek balığı ilk önce neden davet edildiğini anlamadığı için boş boş bakmış. Sonra: “Bilmiyorum. Öyle ortamlar bana göre değil.” demiş soğukluğunu koruyarak. Denizyıldızı bunu anlayışla karşılamış ve oradan da ayrılmış.

Nihayet doğum günü gelmiş. Etraf tam da denizyıldızının istediği gibiymiş. Yeni gelenleri karşılarken yunus gelmiş.

-Hoş geldin yunus, demiş deniz yıldızı heyecanla.

-Hoş buldum, ne kadar da kalabalık. İyi bir plan yapmışsın.

-Teşekkür ederim. Hadi diğerlerinin yanına gidelim, demiş yunus. Diğerlerinin yanına vardıklarında herkes yunusla selamlaşmış. Bir süre sonra köpek balığı girmiş içeri.

Denizyıldızının, geleceğinden pek ümidi yokmuş ama yanılmış. Şaşkınlığını gülümseyerek gizlemeye çalışarak:

-Hoş geldin, demiş. Köpek balığı suratsız bir şekilde:

-Çok kalmayacağım. Hediyeni verip gideceğim. Doğum gününün kutlu olsun, demiş hediyesini uzatırken. Denizyıldızı ne diyeceğini bilemez hâldeyken yunus gelmiş ve köpek balığını çağırmış. Köpek balığı ile konuşması gereken konular varmış. Yunus, direkt lafa girmiş:

-Herkesi kendinden korkutuyorsun.

-Kim, niye benden korksun?

-Herkese kötü davranıyorsun. Farkında mısın kimse yanına gelmiyor, dedikten sonra köpek balığı bir süre cevap vermemiş.

-Ne yapmam gerekiyor?

-Mesela, ilk önce gülümse.

Köpek balığı hafiften gülümsemeye çalışmış.

-Kelimelerini seçerek kullanmalısın. Kimseyi incitmemelisin.

Köpek balığı tereddütle başını sallamış.

-Hadi koş pastayı kesecekler, demiş ve köpek balığı ile hızlıca kalabalığın yanına gitmişler.

Denizyıldızı pastasındaki mumları üflemiş ve büyük bir alkış kopmuş. Köpek balığı neşeli görünüyormuş. Herkes ilk defa onu böyle görüyormuş. O gün çok eğlenceli geçmiş. Denizyıldızına bir sürü hediye verilmiş.

Köpek balığı kısa süre içinde çokça arkadaş edinmiş. Bu kadar kötü görüldüğünü hiç fark etmemişti. Yunus sayesinde olayın farkına varmış ve artık daha neşeliymiş.

İkra Naz YILMAZ



Tavşan ve Arkadaşları

Tavşanın, bir zamanlar hayvanlar aleminde pek çok arkadaşı varmış. Bu kadar çok arkadaşına sahip olduğunu görünce en çok sevilenin kendisi olduğunu sanmış.

Bir gün hep birlikte ormanda zaman geçirirlerken uzaklardan köpeklerin geldiğini duymuş tavşan. Ürpermiş ve kaçmaya yeltenmiş ama sonra, "Burada bu kadar arkadaşım var, onlar beni korur," diye düşünmüş ve atın yanına gitmiş. At ona, "Seni elbette ki korurdum tavşan kardeş ama sahibim için yapmam gereken işler var kusura bakma." demiş.

Bu cevabı alan tavşan, atın yanından ayrılmış ve keçiye doğru yanaşmış. Keçi de at ile aynı şekilde cevap vermiş tavşana ve: "Çok işim var tavşan kardeş ama bak burada bir sürü arkadaşın var biri sana yardım edecektir," demiş.

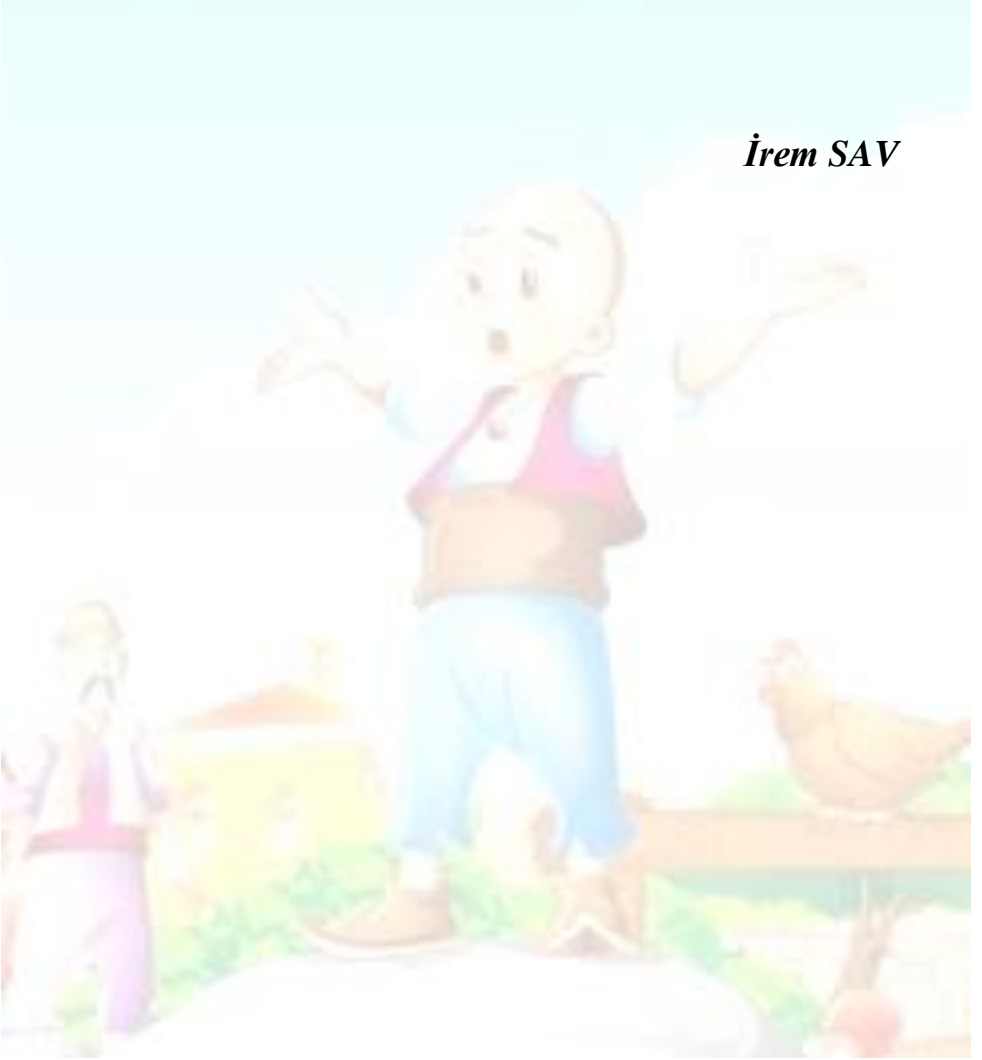
Köpeklerin sesleri yakınlaşıyor. Tavşan aceleyle soluğu ineğin yanında almış. Ama aldığı cevap yine değişmemiş. Sonuç olarak hepsi tavşana yardım etmek istedikleri söylemiş ama işleri olduğu için edememişler. Bu sırada ise köpekler neredeyse gelmişler. Tavşan son anda, can havliyle ormanın içine doğru kaçarken: "Bir hayat meselesi için kendinden başkasına güvenmemelisin." diye geçiriyormuş içinden.

Tavşan uzun bir süre koşmuş fakat köpekler peşini hâlâ bırakmamışlar. Tavşan daha fazla koşamayacağını hissetmiş ve yavaşlamaya başlamış. Köpekler tam onu yakalayacakmış ki bir anda çirkin ve zayıf olduğu için kimsenin sevmediği, her zaman dışlanan eşek tavşanı sırtına almış ve koşmaya başlamış.

Tavşan çok mahcup olmuştu, eşeğe teşekkür etmiş ve daha önce ona kötü ve ön yargılı davrandığı için özür dilemiş.

Tavşan, bundan sonra arkadaşlarını dış görünüşüne göre değil, içindeki güzelliğe bakarak seçmesi gerektiğini anlamış.

İrem SAV



Meşe ile Kavak

Yazın sıcak bir günü,
Ormanın içinden bir ses gelmiş,
Bir kuşun sesimi ya da bir tilkinin mi?
Ama bunlar iki ağacın sesiymiş,
Birinin adı meşe diğèrinin kavak,
Başlarmış kavgaya her sabah,
Biri der, ben daha uzunum, biri der hayır ben,
Böyle günler geçermiş.
Ama bir gün meşe demiş, bak artık senden çok daha büyüğüm.
Kavak bakmış, aşırı büyümüş meşe,
Kavak üzölmüş, meşe gülmüş,
Ama şanslarına yanlarına bir oduncu gelmesin mi?
Bakmış bu iki ağaca, biri devasa diğèri ondan kısa,
Vurmuş baltayı meşeye,
E, ne demiş atalarımız, ağlatan gülmez.

Kaan GÜNDOĞAN

Peynir Alerjisi

Yeşilliklerin içinde rengarenk güzelliklerin olduğu peynir köyünde tatlı mı tatlı minik minik fareler yaşamış. Bütün herkes orada çok mutluymuş. Diğer köylerden gelen hayvan arkadaşları onlara hep sorarmış:

-Nasıl bu kadar mutlu olabiliyorsunuz? Farelerinde cevapları hep aynı oluyormuş:

-Biz yardımlaşmayı çok severiz. Herkesi en çok üzen şeylerden bazıları yaşanan sorunlar, olan kötü olaylardır. Bu sorunları bizde yardımlaşarak çözeriz. Kimsenin bilmediği ama en kolay iyilik yapma ve mutlu olma yoludur. Bir dert dinlemek bile bir yardımdır. Bu sözler o köylerde herkesin kulağına küpe olmuştur.

Günlerden bir gün peynir köyünde sorumsuz fare erkenden kalkıp sabah kahvaltısını yapmış. Sonra kitabını alıp bahçesine geçip okumaya başlamış. Okumaya devam ederken birden kendini kötü hissetmiş. Midesi bulanmaya, başı dönmeye başlamış. Kitap okumasını bırakıp doktor farenin yolunu tutmuş. Doktor farenin yanına vardığında daha da kötü durumdaymış. Doktor fare:

-Ne oldu sorumsuz çok kötü duruyorsun?

-Bilmiyorum doktor sabah kalktım kahvaltıda peynirimi yedim sonra kitap okumaya geçtim. Kitap okurken kendimi kötü hissettim ve şu an buradayım.

-Sorumsuz seni korkutmak veya üzmem ama sanırım senin peynire alerjin var. Bunu anlamak için sana test yapalım gel.

Doktor testi yapmış ve sorumsuzun peynire alerjisi olduğu kanıtlanmış. Sorumsuz ve bütün köy halkı buna çok

üzülmüş. Artık en sevdiği besin kaynağını yiyemeyecekmış.

Doktor fare:

-Sana üzülmeme demem saçma olur. Bana güvenenin peynir yemen için elimden gelenin en fazlasını yapacağım şimdilik atıştırmalıklarla dayan.

Sorumsuz ise onaylar gibi kafasını sallamış ama yine de üzgünmüş. Onu böyle gören herkes çok üzülmüş. Doktor ona verdiği sözü tutmak için gece gündüz dememiş araştırmış, çalışmalar yapmış. Sonunda tedavisini bulmuş.

Bu güzel bir habermiş ama tedavi olması için kardelen çiçeği lazımmış ancak onun ile ilaç yapılabilirmiş. Doktor, muhtar fareye haber vermiş. Durumu aynen anlatmış. Muhtar hemen bütün köy halkını toplamış. Plan yapmışlar, herkese ayrı ayrı görevler düşmüş. Plan karşı köyün dağından çiçeği almakmış. Herkes erkenden yatmış çünkü sabah erkenden yola çıkacaklarmış. Sabah güneşin doğmasıyla bütün köy halkı buluşma noktasına gelmiş. Fakat sorumsuz yokmuş çünkü ona hem sürpriz yapmak istemişler hem de bu üzgün ve hasta hâlinde yormak istememişler. O da evinde yatağında oturup düşüncelere dalmış.

Yol uzun ve zahmetli olduğu için şarkılar söyleyerek, dans ederek dağa çıkmışlar. Sakar fare çiçeği görmüş ve şöyle demiş: “Yaşasın, bakın orada işte bulduk onu.” Bütün fareler sevincini dans ederek göstermiş. Hemen sonra çiçeği alıp köyün yolunu tutmuşlar. Sorumsuzda hava almak istemiş o yüzden bahçesinde biraz durmuş. O sıra muhtarı ve köy halkını görmüş. Onlara seslenmiş:

-Bütün hepiniz nereden geliyorsunuz?

Muhtar:

-Senin çok mutlu olacağıın bir şey için toplandık sen evine geç, bizi bekle sorumsuzum.

Sorumsuz şaşırmiş ne diyeceğini bilememiş. Muhtar dinlemiş ve evine geçmiş. Muhtar ve köy halkıda doktor farenin yanına gitmiş. Doktor zaten her şeyi hazırlamış hemen çiçeği de koyup ilacı hazır hâle getirmişler. Sorumsuzun evinin yolunu tutmuşlar. Sorumsuz da evde pencereden onları bekliyormuş. Onları gördüğü gibi yanlarına koşmuş. Bütün fareler aynı anda: “ Sorumsuz, artık peynir yiyeceksin.” demiş. Sorumsuz neye uğradığını anlamamış. Muhtar:

-Senin üzülmene bizi de üzdü senin peynir yiyememen bizimde peynir yiyemememiz demek. Doktor:

-Sana verdiğim sözü tuttum ilacın hazır. Arkadaşlarının da bu ilaçta çok yardımcı dokundu. Artık peynir yiyebilirsin sorumsuz, demiş ve gülümsemiş.

Sorumsuz hiçbir şey diyememiş. Mutluluktan gözleri dolmuş. Hemen ilacı içmiş ve sonra herkese sarılıp teşekkür etmiş. Bir küçük yardım binlerce tebessümü ortaya çıkarmış. İşte yardımlaşma bu kadar güzelmiş.

Kardelen YILDIZ

Perilerin Aşkı

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde Sekoya adında iyi perilerin yaşadığı bir diyar varmış. İyi periler ve kötü periler arasında yıllardır bitmek bilmeyen bir rekabet varmış.

Günlerden bir gün Tirimsa'nın ailesi, Sepolis ve ailesini yemeğe davet etmiş. Sepolis'in ailesi ilk başta gitmek istememiş fakat sepolis bu durumdan artık çok sıkılmış. Evet, Sepolis de kötü bir periymiş ama sanki o da artık barışmak istiyormuş. Uzun uğraşlar sonucu ailesi yemeğe gitmeye ikna olmuş.

Sekoya'ya yola çıktıklarında Sepolis'in babası:

-Ben asla bu rekabetten vazgeçmem. Kötüler sonunda kazanacaklar.

Sepolis:

-Baba, ben artık çok sıkıldım. Biliyorum kötüyüz biz ama belki de onlara bir şans vermemiz gerekiyordu.

Babası derin düşüncelere dalmış Sepolis'in bu sözünden sonra. Sekoya'ya varmışlar. Tirimsa'nın babası:

-Hoş geldiniz efendim.

-Hoş bulduk.

-Buyurun şöyle içeri geçin lütfen.

Tirimsa'nın ailesi çok güzel karşılamışlar misafirlerini.

Tirimsa'nın annesi:

-Kızımız Tirimsa yukarıda hazırlanıyordu az sonra iner, demesiyle birlikte Tirimsa, tüm güzelliği ve asaletiyle merdivenlerden salına salına inip misafirlerin yanına geçmiş.

-Merhabalar efendim. Sarayımıza hoş geldiniz.

Tirimsa o kadar güzelmiş o kadar güzelmiş ki Sepolis, hoş bulduk bile diyememiş.

Yemeğe oturduklarında Tirimsa'nın babası başlamış konuşmaya:

-Biz yıllardır rekabet içindeyiz fakat ben halkımla görüştüüm ve ortak bir karara vardık. Biz sizinle anlaşp bu rekabete son vermek istiyoruz. Biz sizi ailecek bir yalnız bırakalım, konuşun.

Tirimsa ve ailesi odadan çıkmış. Sepolis:

-Babacığım, anneciğım bence bir şans vermeliyiz iyi perilere. Ben sanırım sevmeye başladım iyileri ve iyiliği.

Sepolis'in annesi:

-Ben oğluma katılıyorum. Halkımıza danışıp kararımızı bildireceğimizi söyleyelim. Ne dersin?

-Peki madem. Bir şansını belki de hak ediyorlardır.

Tirimsa ve ailesi odaya geri dönmüşler.

-Kararımızı verdik efendim. Biz bu konuyu halkımızla görüşüp size mektup yollayacağız.

-Sevindim. Buyurun yemeğimize devam edelim.

Sepolis, gözlerini Tirimsa'dan ayıramıyormuş. Tirimsa bakışları fark ettiğinde bir anlam verememiş.

Yemekten sonra Sepolis ve ailesi kendi diyarlarına geri dönmüşler. Sepolis, yol boyunca Tirimsa'yı aklından çıkaramamış. Eve vardıklarında ona mektup yazmaya karar vermiş. Sepolis mektubunda:

-Merhaba Tirimsa. Nasılsın? Umarım çok iyisindir. Ben sana bir şey söylemek istiyorum. Biz o gece yemeğe geldiğimizde ben sana hayran kaldım. Biliyorum, bana kötü periyim diye önyargılısın ama sana yemin ederim ki ben aileme söylemesem de inan iyi bir periyim. Ayrıca biz sizinle orta yolu bulmaya karar verdik. Belki bana bir şans verirsin diye yazıyorum mektubu ve inanıyorum ki sen bana bir şans

vereceksin. Lütfen bana geri dön Tirimsa. Seni çok seviyorum.
Rica ediyorum iyi düşün. Sevgilerimle...

Sepolis

Sepolis, bu mektuptan ailesinin haberi olmasın istemiş.
Eğer Tirimsa kabul ederse ailesine söylemek istemiş.

Günler günleri kovalamış. Sepolis'in babası Sekoya'ya
mektup yollamış. Mektubunda iyi perilerle barış imzalayacağını
söylemiş. Tirimsa bu habere oldukça sevinmiş çünkü
Sepolis'ten o da hoşlanmış aslında. Bu haber de onun teklifini
kabul etmesine tuz biber olmuş.

Tirimsa, Sepolis'in yazdığı mektubu ailesine okutmuş.
Ailesi böyle bir haberi beklemiyormuş ama böyle şeylere asla
karşı değillermiş.

-Sen nasıl istiyorsan kızım. Biz daima senin arkanda
olacağız.

-Sizi çok seviyorum. Aslında ben de Sepolis'ten
hoşlandım ama ona bir şartım olacak.

-Neymiş bakalım bu şartın?

-Ben Sepolis ile evleneceğim ancak bunun karşılığında
tüm kötü perileri iyi yapacağım.

Tirimsa yazdığı mektupta tüm bunları açıklamış.

Sepolis, ailesiyle konuşmuş. Aslında onlar da iyi olmak
istemiyor değillermiş. Sekoya'ya gitmeye karar vermişler. Hem
Sepolis ve Tirimsa'yı evlendirmek için hem de barış imzalamak
için. Sekoya'ya gittiklerinde Tirimsa:

-Efendim, oğlunuzla evlenmem için olan şartı
biliyorsunuzdur.

-Biliyoruz kızım. Aslında biz de iyilere karşı ısınmaya
başladık.

-Çok sevindim efendim.

Tirimsa'nın babası:

-O zaman vakit kaybetmeden evlendirelim.

Sepolis ve Tirimsa artık evlilerdi. Kötülerin diyarına gittiklerinde Sepolis'in babası:

-Değerli halkım, yanımda duran kızımız artık benim de kızımdır ancak bir şartı vardır. Kızım bunu senin açıklaman daha doğru olur.

-Merhaba öncelikle. Sizi iyiliğe davet ediyorum.

Halk şaşkınlığını gizleyememiş. Bazıları karşı çıksa da Sepolis'in babası yani hükümdarları emrettiği için iyi olmak zorunda kalmışlar. Zorla da olsa iyilik herkese iyi hissettirmiş.

Bu masal da burada bitmiş.

Nazlı Nur ELDEYMEZ



Sinek ve Arkadaşları

Bir zamanlar huysuz hiçbir şeyden memnun kalmayan bir sinek varmış. Bu sinek sürekli bir şeylerden yakınıp dururmuş. Bu sineğin iki tane arkadaşı varmış. Kelebek ve arı. Sinek bu iki arkadaşını çok severmiş.

Bir gün yine bu üç arkadaş gölün kenarında oturuyormuş. Sinek yine durur mu? Başlamış yakınmaya:

-Keşke benim kanatlarımda sizin gibi renkli olsaydı baksana bana siyah kahverengi başka bir rengim yok. Kelebek:

-Bence kendine haksızlık ediyorsun herkesin kendine özel rengi var sinek. Arı:

-Bence de kelebek haklı, herkesin kendine özel rengi var sinek bu kötü bir şey değil. Sinek:

-Ben sevmiyorum ama bari biraz daha renkli olsaydı.

Kelebek ve arı biraz düşündükten sonra akıllarına bir fikir gelmiş ve kelebek konuşmaya başlamış: “Bu gölün arkasındaki ormanın içinde bir ressam böcek arkadaşımız var istersen kanatlarını renklendirebiliriz istediğin gibi “ demiş. Bu fikir sineğin çok hoşuna gitmiş huysuzluk çıkarmadan heyecanla ormana doğru yol almışlar.

Sonunda böceğin evine ulaşmışlar ve böcek, sineğin kanatlarını tam olarak istediği renklere boyamış. Sinek bu hâlini çok beğenmiş ve Böceğe teşekkür edip evlerine gitmek üzere yola koyulmuşlar. Yolda giderken çok şiddetli, fırtınalı bir yağmura yakalanmışlar ve sineğin kanatlarındaki boyalar akmış fakat kanatları hiç zarar görmemiş. Arı ve Kelebeğin kanatları sineğe göre daha büyük olduğu için yıpranmıştı. Arkadaşlarının bu durumuna üzülen sinek hemen uçup arı ve

kelebeğe yara bandı almaya gitmiş. Hemen alıp geldiği gibi kanatlarına yapıştırmış.

Arkadaşlarının kanatlarının renkli ama kendine göre daha dayanıksız olduğunu gören sinek kendi kanatlarının bazı konularda önemini anlamış ve bir daha asla huysuzluk çıkarıp sahip olduğu şeylerden yakınmamış.

Nursel KOZAK



Küçük Japon Balığı Darwin

Günlerden bir gün Darwin adında bir Japon balığı Varmış. Turuncu pulları siyah gözleri varmış. Bu balık annesi ve babasıyla denizde çok iyi yaşam sürüyormuş.

Bir gün gezinirken bir saldırıya uğramışlar ve orda annesi hayatını kaybetmiş ve yaşamının kalanını babasıyla sürdürüyormuş. Her sabah babasıyla dışarıdan yemek bulur, güzelce yerlermiş, akşam da küçük bir kayanın altında uyurlarmış. Sabah olmuş ve dışarıda bir ahtapot belirtmiş, bu ahtapot bu kayanın kendi evi olduğunu iddia ediyormuş, her ne kadar Darwin'in babası yalanlasa da cüssesinden dolayı ondan korkmuşlar ve oradan ayrılmak zorunda kalmışlar.

Kendilerine yeni bir kalacak yer ararken bir kılıç balığı çıkmış karşılıklarına bu kılıç balığının adı Gumball'mış. Gumball çok iyi bir balıkmış, Gumball'a danışmışlar, kalacak yer aradıklarını söylemişler ve Gumball onlara çok güzel bir kaya bulmuş, bu kaya biraz küçükmüş ama hiç kalacak yer olmamasından iyidir demişler ve orada kalmışlar. Oradaki deniz canlılarını hiç tanımıyorlarmış ama deniz canlıları onlara çok iyi davranmışlar, onları ailesi gibi görmüşler.

Aradan aylar geçmiş, Darwin çok büyümüş ve kendi başına dışarı çıkabileceğini düşünmüş, bunu babasına söylemiş fakat babası onaylamamış, dışarısının çok tehlikeli olduğunu dile getirmiş. Darwin, yalandan kafasıyla onaylamış bir sabah babası dışarı yemek almaya çıktığında Darwin evden kaçmış ve dışarıda dolaşmaya başlamış. Her şey iyi giderken bir oltaya takılmış, korku içinde bağırması ama onu kimse duymamış,

Babası eve geldiğinde Darwin'in olmadığını görünce çok korkmuş dışarı çıkmış ver Darwin'i aramaya başlamış bunu

gören deniz canlıları ne olduğunu sormuş ve babası, Darwin'i her yerde aradım ama o yok, evden kaçmış, diye anlatmış. Herkes Darwin'i ararken Gumball onu bir oltaya takılı hâlde görmüş, onu kurtarmaya çalışmış. Onu kurtarmış ama kendisi yakalanmış, Darwin çok üzülmüş, diğer deniz canlılarına haber vermiş, herkes yardıma gitmiş fakat Gumball'ı kurtaramamışlar.

Bu duruma herkes çok üzülmüş ama ellerinden hiçbir şey gelmiyormuş Gumball'a bir kovaya atmışlar Gumball çırpınmış çırpınmış ama kovadan çıkamamış, herkes çok üzülmüş, en çok da Darwin bu duruma üzülmüş, vicdan azabı yaşamış. Kendini çok suçlu hissediyormuş ama elinden hiçbir şey gelmiyormuş.

Aradan uzun zaman geçmiş, babasıyla öğlen yüzmeye çıktığında bir de ne görsün, karşısında Gumball. İlk başta inanmamış, yüzgeçleriyle gözünü ovuşturmuş ama hâlâ Gumball oradaymış, sevinçten deliye dönmüş, onu alıp hemen evine götürmüş ve herkese göstermiş. Herkes çok mutlu olmuş fakat Darwin bu olaydan bir ders çıkarmış bir daha babasının sözünden asla çıkmamış ve mutlu bir yaşam sürmüşler.

Samet Yağız DÖNMEZ

Yüce Aşk

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, cinler cirit oynarken eski hamam içinde... Üşüdüm Allah üşüdüm, daldan armut düşürdüm. Armudumu yemişler, bana çirkin demişler... Çirkin değil, güzelim, inci mercan dizerim Ben mercandan geçemem, Aksaray'a göçemem... Aksaray'ın kilidi, bana vuran kim idi? Emmim oğlu Musacık, eli kolu kısacık... Çık çıkalım çardağa, taş atalım çaylağa; çaylak başın kaldırmış, ayvaları çaldırmış... Hani kâğıt, hani defter? Bir de gelmiş çevre ister; çevrende güller, sendeki diller; ben gider oldum, duymasın eller...

Memleketin birinde Gamzeli Prenses denilen bir kız varmış, memleketin bütün oğlanları bu kızı seviyormuş ancak Gamzeli Prensesin aklında da kalbinde de yalnız bir oğlan varmış, o da Cesur Prensmiş. Gamzeli Prenses ve Cesur Prens birbirlerini çok severmiş fakat memleketin diğer oğlanları ve kızları onları kıskanmış.

Bir yaz günü Cesur Prens'i seven bir kız, memleketin en ünlü cadısına gitmiş ve demiş ki:

-Cadı, cadı! Yardımına ihtiyacım var. Cadı cevaplamış:

-Ne yardımı?

-Birini bana âşık ettirecek bir büyü ya da iksirin var mı?

-Olmaz mı, tabii ki var ancak âşık ettirmek istediğin kişi başkasına gerçekten âşıkça gerçek aşka sahipse işe yaramaz, haberin ola.

-Of, of denemekten zarar gelmez, üstelik gerçekten âşık değildir.

Cadı iksiri kıza vermiş, sonrasında kız hoşaf yapmış ve iksiri hoşafa dökmüş. Kız, hazırladığı karışımı Prensın şatosuna götürmüş ve prense vermeleri için görevlilere vermiş. Görevliler Prensi bilgilendirmiş ve dışardan gelen bir şeyin onun için güvenilir olmadığını söylemişler fakat Prens reddedip hoşafı içmiş.

Prensın hoşafı içmesinin ardından yaklaşık 1 hafta geçmiş, kız bu sürede Prens'i gözlemlemiş, kendine güzellik büyülerini yapmış; kısacası, Prens ona âşık olsun diye her şeyi yapmıştır. Hiçbir gelişme olmadığını fark edince Cesur Prens ve Gamzeli Prenses'in aşkının gerçek olduğunu anlamış ve tüm memlekete söylemiş, anlatmış. Fakat memleketli Deli Dev inanmamıştır, inanmak istememiş çünkü o da Gamzeli Prensesi seviyormuş.

Deli Dev anında Prens ve Prenses'in şatosuna gitmiş. Gamzeli Prenses ve Cesur Prens çıkan gürültüyü duyduğu gibi şatonun bir penceresine çıkmışlar.

Deli Dev bağırmaya başlamış:

-Prenses sana aşığım Prenses!

Prenses:

-Deli Dev, ben Cesur Prens'e gerçekten aşığım sen de gerçek aşkını bulmalısın!

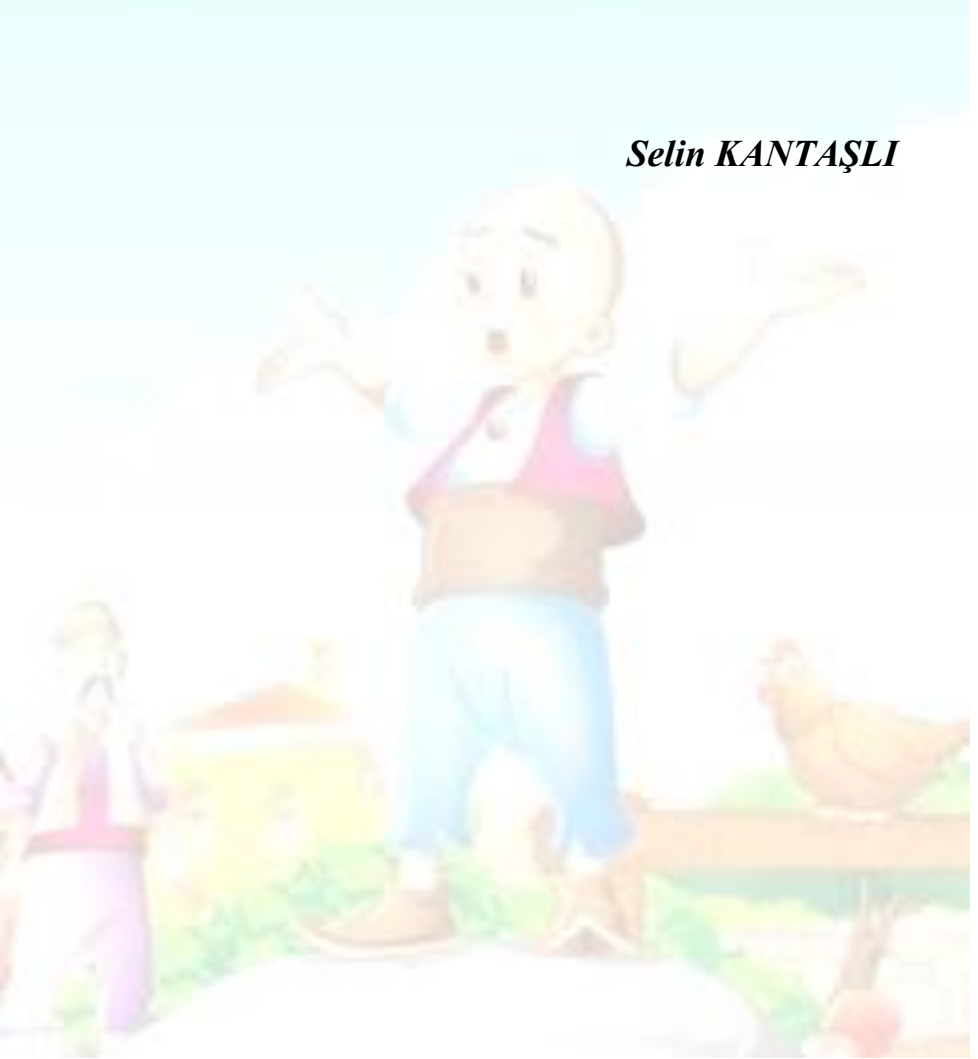
Deli Dev hayal kırıklığıyla dönerken güzeller güzeli Cilveli Dev ile karşılaşmış ve ilk görüşte âşık olmuş. Cilveli Dev de Deli Dev'e âşık olmuş ve gerçek aşkı bozmak isteyen kötülerin, kötülüklerin arasında iyi olan aşk galip gelmiş.

Ertesi günlerde Cesur Prens ve Gamzeli Prenses küçük bir prenslerinin olacağını öğrenmişler. O günden sonra kırk

*gün, kırk gece düğün etmiş, balı kaymağa katıp yemiş içmiş,
muratlarına ermiş, sevenler sevdiğine kavuşmuş.*

Darısı yurdumuzun güzelleri başına!

Selin KANTAŞLI



İmkansız Denen Bir Aşk

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağıda üzüm bekler, derede odun yükler iken bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili tuttu bir yılan... Bu da mı yalan? Derken sabahleyin erken, keçiler koyunları traş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını, yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş. Bakalım ne laflar etmiş.

Geçmiş zamanlar da, Afrika topraklarında bir Kral Aslan yaşarmış. Bu Kral Aslan, tüm Afrika hayvanlarını yönetiyormuş. Ne dese yapılır, bir sözü ikiletilmemiş. Aslanların en büyüğü, en dikkat çekeniymiş. Bir de bu Kralın yakın arkadaşı kaplan varmış. Bu kaplan da diğer tüm hayvanlar gibi Kral'ın her dediğini anında yapar, bir dediğini ikiletmezmiş fakat yakın arkadaş olduklarından kaplan Kral'ın yanında daha rahat ve eğlenceli bir ortam yaratabiliyormuş. Bu ikisi çok iyi anlaşır, yeri geldi mi dertlerini dinler ve bir çözüm ararlarmış.

Afrika'ya uzun zamandır iyilik yapmaya gelen, her derde deva olan bir iyilik Perisi varmış. Bu peri o kadar güzelmış ki ormandaki herkes onun güzelliği karşısında bir an bile olsa etkileniyormuş. Kral Aslan da tabii ki bu Perinin güzelliğinin farkındaymış diğer herkes gibi fakat makamı, görevi ve ciddiyetinden dolayı böyle bir şeyin olabileceğini bir an olsun düşünmediği için bu periye hiç bir zaman farklı bir gözle bakıp etkilenmemişti.

Gel zaman, git zaman, ormanda bir yangın çıkmış. Tabii ki Peri herkesin imdadına koşup büyük uğraşlar sonucu, ormanı bu büyük yangından kurtarmış. Herkes o kadar korkmuş ki Periye minnet duymayan tek bir orman sakini yokmuş. Kral Aslan dâhil büyük minnet duymuş, hatta o kadar çok minnet duymuş ki makamını, ciddiyetini ve görevini bir an olsun unutup güzeller güzeli periden etkilenmiş. Bir teşekkür borçlu olduğunu düşünmüş. Perinin yanına gidip herkesin ondan teşekkür ettiğini özellikle de kendisinin çok teşekkür ettiğini belirtmiş. Peri bu minnet karşısında çok sade bir şekilde bu yaptığının onun görevi olduğunu söylemiş. Kral bunun onun görevi olduğunu çok iyi biliyormuş fakat bu olaydan sonra Perinin yaptığı en ufak bir iyilik bile onun içini ferahlatıp hoşlandırmış. Peri görevini yaptıkça Aslan daha da bir etkilenmiş ondan.

Kaplan, arkadaşı Aslan'da bir gariplik olduğunu fark etmiş ama direkt sormanın mantıklı olmayacağını, biraz daha gözlem yapması gerektiğini düşünüp bir süre daha arkadaşını gözlemlemiş. Kaplan zaman zaman kralın dalıp gittiğini, sorulan sorulara saçma cevaplar verdiğini fark etmiş ve Aslan'ın yanına gidip neden böyle olduğunu sormuş. Aslan ona, periye karşı bir şeyler hissettiğini söylemiş. Kaplan şaşırmış ve ne diyeceğini bilememiş fakat her zamanki gibi arkadaşını desteklemiş.

Günün birinde, peri yine iyilik dağıtmak için Afrika'ya gelmiş. Aslan fark etmiş ki ona her baktığında daha da âşık oluyormuş. Peri bunun farkında bile değilmış. Aslan daha fazla bekleyememiş ve kaplanı yanına çağırılmış. Kaplana: "Periyi yanıma çağır. Daha fazla dayanamayacağım, ona aşkı söylemezsem içim içimi yiyecek." demiş. Kaplan bir tebessüm

ile cevap vermiş: “Hemen çağırıyorum.” Peri, Aslan’ın huzuruna gelmiş. Aslan çok heyecanlanmış ve konuşmaya başlamış: ”Herkes bana itaat ediyorken ben sana itaat etmeyi kabul ettim, belki hiç yaşanmayacak ama içimde sonsuza kadar yaşatacağım duygularım var sana karşı.” demiş ve bunun gibi sözler ile aşkını güzel bir dilde dile getirmiş. Peri, bu durum karşısında epey bir şaşırılmış. Görünürde imkânsız bir aşkmış bu onun için çünkü o bir periymiş ve karşısındaki bir Aslan. Oldukça garip görmüş olsa bile Aslan’ın bir aslan olmasını umursamayıp aşkını dile getiriş biçimine odaklanmış ve bu sözler karşısında etkilenmiş.

Aslandan düşünmek için zaman istemiş, Aslan da tabii ki vermiş. Peri, bir iyilik perisi olsa bile, her olaya iyi baksa bile bu olaya çok kaygılı yaklaşmış. “Nasıl olur? Çok farklıyız, yapabilir miyiz ki?” diyerekten içinde günlerce bir korku birikmiş. Böylece bir kaç gün düşünmüş ve bir karara varmış. “Ben de ondan etkilendim, olabilir bir aşka konumumuzdan dolayı neden imkânsız bakıyorum ki?” diye diye Aslan’a kararını açıklamak için yola koyulmuş.

Şimdi de peri kararını güzel bir dilde dile getirmiş ve ikisi de birbirlerine aşk dolu gözler ile bakmış. Birkaç aya hayal ettikleri yuvayı, evlendikten sonra kurmuş, mutlu mesut bir ömür sürmüşler.

Darısı yurdumuzun güzellerinin başına.

Semire Bedriye SOĞUKOĞLU

Dayanışma

*Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde,
Cinler top oynarken eski hamam içinde...
Ben deyim şu ağaçtan,
Siz deyin şu yamaçtan,
Uçtu uçtu bir kuş uçtu; kuş uçmadı,
Gümüş uçtu. Gümüş uçmadı,
Uçar mı, uçmaz mı demeye kalmadı,
Anam düştü eşikten, babam düştü beşikten...
Biri kaptı maşayı, biri aldı meşeyi,
Dolandım durdum dört köşeyi...
Vay ne köşe bu köşe?
Dil dolanmadan ağız varmaz bu işe,
Bu köşe yaz köşesi, şu köşe kış köşesi,
Şu köşe güz köşesi, diye iki tekerleyip
Üç yuvarlarken aşağıdan sökün etmez mi Maraş Paşası!
Hemen bir sarıya bir fare deliği bulup
Attım kendimi dışarı.
Gelgelelim şu mahallenin yumurcakları haşarı mı haşarı;
Bir fiske vurdular enseme, gözlerim fırladı dışarı!
Az gittim, uz gittim...
Dere tepe düz gittim.
Çayır çimen geçerek,
Lale sümbül biçerek,
Soğuk sular içerek,
Altı ayla bir güz gittim.
Bir de dönüp ardıma baktım ki
Ne göreyim, gide gide bir arpa boyu yol gitmişim*

*Vay başıma, hay başıma,
Bu yol bitecek gibi tükenecek gibi değil,
Ya bir devlet kuşu konsa başıma,
Ya da alsa beni kanadına kaşına,
Demeye kalmadı bir de gördüm ki ne göreyim?
Adıyla sanıyla, yeşiliyle alıyla,
Zümrüdüanka dedikleri değil mi?
Kafdağı 'nın üstünden süzüm süzüm süzülüp geliyor.
Bakın hele! Yüzü insan, gözü ahu.
Ne maval, ne martaval.
İşitilmedik bir masal!*

*Bir zamanlar sessiz sakin, insanların iyi mi iyi
anlaştığı Cennetler Ülkesi'nde Yusuf adında bir çocuk
yaşarmış. Yusuf, sürekli masal okuyan mini mini, tatlı mı tatlı
bir çocukmuş.*

*Yine bir akşam, yemekten hemen sonra masal kitabını
alıp odasına koşmuş; başlamış sayfalarını çevirmeye. Her
sayfada yeni bir dünyaya yelken açan bu sihirli kitabı okuyan
Yusuf bir sayfada durakalmış. Bu sayfa öyleymiş ki resmen
sayfadan toz pembe dumanlar yükseliyormuş! Okumakta güçlük
çeken Yusuf, elleriyle başlamış dumanı itmeye. Ama ne fayda!
Tek olan şey Yusuf'un yorulmasıymış. Sonra bir anda kitaptan
minik minik cüceler çıkmaya başlamış. Olanlara anlam
veremeyen Yusuf, bir yandan çok korkarak bir yandan da onları
izleyerek :“Bunlar da ne ola ki!?” diye düşünmeye başlamış.
Sayfanın içerisinden çıkan 9 cüce, birbirlerinin üstüne çıkararak
Yusuf'un kulağına yetişmeye çalışmışlar. Böylece Yusuf'a
seslerini duyurabilirlermiş çünkü. Yusuf da onlara doğru
eğilmiş.*

Başlamış bilgili cüce konuşmaya. “Sana çok iyi haberlerle gelmek isterdim çocuk ama maalesef ki iki gün içerisinde ülkenin kralı ve kralın oğlu ölecek, ortalık karışacak!” demiş. Yusuf, ilk başta bir anlam verememiş fakat onu dinlemeye devam etmiş: “Aynı zamanda tüm olacıklara karşı biz sana yardım edeceğiz, sen bizim dünyamızı okuyarak aydınlatıyorsun, bizi bir tek sen tanıyorsun çocuk!” demiş.

Yusuf, ilk önce rüya görmediğinden emin olmak için gözlerini ovalamış, rüya olmadığını anlayınca hemen cüceleri kitaba geri kapatarak annesine olanları anlatmış. Annesi inanmayınca küçük Yusuf’a, başlamış Yusuf dert yakınmaya.

Az gitmiş uz gitmiş, dağ tepe ileri gitmiş ve kralı bulmuş. Yaşadıklarını anlatınca kral da ona kulak vermemiş fakat en sonunda küçük Yusuf, kralın adamlarından birini ikna etmiş. Gitmiş ertesi gün, çevirmiş sayfaları adamın önünde. Adam inanmamış ilk, sırf çocuğun hevesini kırmamak için çağırmış geri ama bir bakmış ki çocuk aslında doğruyu söylüyormuş! Hemen cücelere neler olacağını sormuşlar, cüceler anlatmış ve ona göre başlamışlar tedbir almaya.

Ertesi gün (yani kralın ve oğlunun öleceği söylenen gün), hemen kralın çıkabileceği kapıları kapamışlar, onu odasında tutmaya özen göstermişler fakat nafîle. Kral ve oğlu verilen yemek yüzünden zehirlenip ölmüş. Bunu tahmin edemeyen cüceler hemen ortalık karışmadan Yusufu ve diğer adamı da yanlarına alarak şefin yanına gitmişler.

Hafızası yüksek olan cüce hemen hatırlamış şefi, yüzyıllar önce onları yine aynı şekilde ülkelerini mahvedip tutsak eden o kötü cadıymış! Yine aynı şeyleri yapmayı planlayarak tüm dünyaya hâkim olmak istiyormuş bu cadı. Hemen büyücü cüce hepsine bir sihir yapıp normal insan hâline

getirmiş ve başlamış cadıya sihir yapmaya. Tabii cadı durur mu hiç, kaçacak delik aramış. Yusuf ve diğer yardımcıları onu tutmuşlar bağlamışlar ve büyücü cüce onu tozla duman etmiş. Büyücü cüce onu yok ettiği anda bir bakmışlar ki kral ve oğlu kapıdan girmesin mi? Hiç kimse anlam verememiş. Fakat sonra anlamışlar ki aslında cüceler sürekli birinin onları okuyarak çıkartmasını beklemişler, hem de yüzyıllarca! En sonunda çıkınca da olacakları biliyorlarmış, bu yüzden hemen olayları kavrayıp hemen işe girişmişler. Tabii, sorun olan kişi şef cadı, ortadan kalkınca her şey eski hâline ve o tozpebeye dönmüş.

Tüm olaylar halka duyurulduktan sonra ilk başta kral ve oğlu, Yusuf'u dinlemediği için ondan özür dilemiş, sonrasında ise tüm ülkeye kurtuluşları için yemek döktürmüş. Bu sefer yemeği şef cüce yapmış, böylece oldukça lezzetli yemekler tüm halka yedirilmiş. Cennetler ülkesi tekrardan cennetler ülkesine dönmüş, davullarla 40 gün 40 gece kutlanmış. Sonuç olarak onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

Sude ÇAM

Tilki ve Sincap

Ocak ayının soğuğunda
Aç bir tilki, görmüş sincabı
Hemen düşünmüş
Ben bunu kandırırım.
Başlamış seslenmeye
Aman sincap, güzel sincap
Senin dallarındaki güzel yemişlerin
Hepsinden güzelleri var burada.
Atla o daldan, bu dala,
Gel hemen yanıma.
Sincap hemen kanar bu sözlere,
Atlayıp zıplar dallara.
Bunu gören tilki, hazırlar hemen kendini yemeğe.
Saf sincabımız atlar hemen tilkinin yanına,
Tilkiye seslenir.
Güzel tilki nerede dediğin o güzel yemişler,
Ben hiçbir yerde göremedim böyle şeyler.
Saf sincabımız fark eder yaptığı hatayı.
Tam da kaçarken mideye indirir sincabı.
Bu da ders olsun sizlere,
Kanmayın güzel konuşan yabancı herkese.

Yağmur GÖRGÜLÜ

Kibirli Sokak

Oradan buraya sürüklenen bir sokak kedisi.. Amma nasıl böbürlenen, çokbilmiş bir sokak kedisi bu. Nereye gittiğini de bilmiyor ya. Her şeyi o bilir sanırmış. Şu sokaktan çıkar, bu caddeye, şu mahalleye girermiş. Tek amacı karnını doyurmakmış.

Bir gün yine çokbilmiş aklı ile dolaşırken kuytu köşe bir aradan geçmiş, ne eder ne yapar şehrin zenginlerinin yerleştiği o kasabaya düşmüş. Günlerce dolaşır ama yiyecek hiçbir şey bulamamış. Bakmadığı çöp tenekesi kalmamış. Sinirli ve üzgün bir şekilde dolaşırken bir evin bahçesinden ev kedisi ona seslenmiş. Bizim sokak kedisi duymamış, tekrar seslenmiş, tekrar seslenmiş. En sonunda asi bir şekilde cevap vermiş:

—Ne bağıryorsun iki saattir? Görmüyor musun, perişan haldeyim?

Ev kedisi irkilmiş, beklediği tepki bu değilmiş oysa:

—Senin için bağıryorum ya, ne bu tepkin anlamadım? İyi niyetliğimde kabahat!

—Zaten işim başımdan aşkın bir de seninle uğraşamam, karnımı doyurmam lazım benim.

—Açlığını yüzünden anladım zaten, sararmışsın, sana bir şeyler olmuş. Bence karnını doyurmanla ilgili bir anlaşma yapabiliriz, ne dersin?

Sokak kedisi düşünmüş, biraz fazla düşününce ev kedisi sinirlenmiş ve bunda bu kadar çok düşünmesine gerek olmadığını da belirtmiş.

Burnu bir karış havada cevap vermiş sokak kedisi:

—Ne anlaşması bir önce onu söyle, belki kabul etmeyeceğim!

Ev kedisi içinden derin bir of çekmiş ve açıklamış:

—İlk öncelikle bu kibri bir kenara bırak da doğru düzgün konuşalım. Anlaşmama gelirsek sen benimle arkadaş ol, birlikte oyunlar oynayıp zaman geçirelim, ben de sana karnını doyurman için yiyecek veririm. Bence gayet ideal bir anlaşma tabii sen bu kadar burnu hava da olmazsan.

Sokak kedisi şaşırmış:

—Bu nasıl bir anlaşma böyle sen ne yapacaksın benimle arkadaş olmayı hiç mi yok arkadaşın?

—Evet, hiç yok ben ev kedisiyim bir tek basımayım tüm gün hiçbir şey yaptığım yok.

—Peki, madem, hem benim de arkadaşım olduğu söylenemez. Sokak kedisiyim ama kimse benimle arkadaş olmuyor.

Ev kedisi gülmüş ve şunu eklemiş:

—Neden arkadaşın olmadığı belli gibi, şaşırmadım. Neyse ki artık biz arkadaşız.

Sokak kedisi bahçenin çitlerinden atlayıp içeri girmiş. Ev kedisinin verdiği yiyecekleri bir güzel yiyip karnını doyurmuş. Ev kedisiyle çok güzel zamanlar geçirmişler. Bundan sonraki her gün böyle geçip gitmiş. Sokak kedisi kibrini bıraktığı için mutluymuş. Artık hem karnı doyuyormuş hem de bir arkadaşı olmuş.

Yaren Su YILMAZ

İyilik

Bir zamanlar ucu bucağı görünmeyen engin ovalarda hayvanlar yaşarmış. Yağmur yağdığı müddetçe çiçekler otlar bol olur, asla açlık çekmezlermiş.

Günün birinde bir arı yolunu kaybetmiş ve bir çiftçiye denk gelmiş. Bu çiftçi: “Bu sene en iyi çiçek bahçesini yapana büyük ödül var, lakin benim tarlan diğerlerinin aksine kurak ve verimsiz.” Bunu duyan arı, çiftçiye takip etmeye başlamış, o sırada bir sincap ile karşılaşmış: “Sincap kardeş, sen bu çiftçiye tanır mısın?” “Evet, bilirim. Çok iyi biridir, ben zamanında kurt tarafından yaralanınca o beni tedavi etti, besledi. Hakkını neredeyse ödeyemem. Sen niye sordun?” demiş. “Bence öyle düşünme sincap, ben bu sene en güzel çiçek tarlasını yapana ödül var diye duydum ancak çiftçinin bu sene tarlası epey bir bozukmuş.”

Bunu duyan Sincap çiftçiye olan borcunu ödemek için eline fırsat geçtiğini düşünerek yola çıkmış ve tavşanla karşılaşmış: “Hayırdır Sincap, bir derdin mi var çok tasalı duruyorsun.” “Yok Tavşan, ama bir mesele var. Bu sene en iyi çiçek tarlası yapana ödül varmış. Bizim dağın yanındaki tarla sahibine yardım etmek istiyorum.” “O tarla sahibi benim can dostum, geçen sene kışta açlıktan donmak üzereyken tarlasından bana havuç vermişti, ona bir yardımım dokunacaksa ben de bu işte varım, şimdi yola koyulalım.”

Tavşan ve Sincap yollarına devam ederken Ceylan ile karşılaşmışlar: “Sincap ve Tavşan kardeş siz burada ne ararsanız?” “Biz bir şey aramayız, şu bizim çiftçiye nasıl yardım ederiz onu düşünüyoruz.” “Şu dağın yanındaki tarlanın sahibi olan mı? O çok iyi biridir. Ben avcılar tarafından

vurulunca o beni kurtardı. Yardım etmek için elimden ne gelirse yaparım. Bence bir iyilik yapmak istiyorsak Bilge Kaplumbağa'ya danışmalıyız.” Sincap ve Tavşan: “İyi düşündün ceylan, haydi hava kararmadan yola koyulalım anca gideriz.”

Nihayet Bilge Kaplumbağa'ya ulaşmışlar. Durumu bir bir anlatmışlar. Bilge Kaplumbağa: “Eğer çiftçiye olan borcunuzu ödemek istiyorsanız size harika çiçek tohumları verebilirim. Bu tohumlar her tarlada yetişir, ancak sevgi ve iyilikle bakılmalı.”

Tohumları alan tavşan, ceylan ve sincap tarlaya doğru yola koyulmuşlar. Arıya da haber salmışlar, her şeyi tek tek anlatmışlar ve bu yardımı gizli yapmak istediklerini söylemişler. Sonuçta, “Bir elin verdiği öbür el görmemeli.” Ekmişler tarlaya tohumları sulamışlar gece gündüz, en sonunda oluvermiş güllük gülistanlık çiçek bahçesi. Çiftçi gözlerine inanamamış. Arı, sincap, ceylan, tavşan çıkmış çiftçinin karşısına: “Ne ekersen onu biçersin. Sen iyilik ettin, güzellik buldun, biz sana böyle teşekkür ettik.”

Zahide Ceylin ÇIĞIRGAN

Kral Adamotorun Kolyesi

Evvel zaman içinde , kalbur saman içinde , develer tellal iken , pireler berber iken.. Ben bağda üzüm bekler, derede oyun oynarken az gittim uz gittim. Dere tepe düz gittim. Çayır çimen geçerek, lale sümbül biçerek soğuk sular içerek ayla ayla bir güz gittim. Bir de dönüp arkama baktım ki ne göreyim? Gide gide bir arpa boyu gitmemiş miyim? İşte size masalım:

Bir varmış bir yokmuş Can ve Canan adında ikiz kardeşler varmış. Anne ve babalarının ölümü ile uzak bir kasabaya büyükbabalarının yanına yerleşmeye gitmişler. Bu kasabada yaşayan insanlar, erkeklere çok fazla önem verip saygı gösterirlermiş ve bunun simgesi olarak kasabanın ormanlık alanlarında yaşayan “Adamotorlar” örmek alınırmiş.

Adomotorlar, ormanın derinliklerinde son derece vahşi bir yaşam sürdürürlermiş ve kasabada erkeklik cesaretini göstermemiş insanlar korksalar bile yardım almaya giderlermiş çünkü ne de olsa bu kasabada erkeğin erkek olması önemli bir rol oynarmış.

Yardıma giden erkekler onlara çok zor gelen erkeklik sınavını tamamlamaya çalışırlarmış. Bu kaniyi duyan Can, henüz 12 yaşında olmasına rağmen bu sınavı yerine getirmek istemiş çünkü daha yeni geldikleri bu kasabada erkekler tarafından çokça alaycı sözlere maruz kalmış.

Can, ne yapıyor ne ediyor, Canan'a: “Adamotorların yanına gidip o sınavı geçeceğim.” diyormuş. Canan, ne dese boş,.. İkizine asla sözünü geçirememiş ve artık o sınavı geçmeye çalışmasına izin verdiğini söylemiş.

Ertesi sabah erkenden kalkan Can sevinçli bir şekilde yola çıkmaya hazırlanıyormuş. Bisikletine binip ormanın

derinliklerine doğru gitmeye başlamış. Günün geç saatlerine doğru Adamotorların yaşadığı kesime gelmeyi başarmış. Havanın karanlığından korksa da daha şimdiden kendinden ödün verdiğini göstermek istememiş. Giriş görevlisi olan Adamotor, bir ufaklığın geldiğini görmüş ve takım liderlerine Can'ı götürmüştü. Adamotorlar Can'ı ilk gördüklerinde dalga geçip alaya almışlar. Fakat daha sonra Can'ın azmini ve istikrarını gördükten sonra bu küçük çocuğun hırsı hoşlarına gitmiş ve sınava almayı kabul etmişler.

Sınav Can'ın beklediğinden de zor ve onun şartlarına uygun olmayan bir sınavdır lakin Can hâlâ bu sınavı geçemeye ısrarcıymış. İlk görev içi böcek dolu bir çukura yumruğunu sokmak ve beş dakika beklemek olmuş. Bir Adamotor Can'a örnek gösterilmesi için çukura yumruğunu sokmuş. Beş dakika tutup yumruğunu çıkardıktan sonra acılar içinde oradan ayrılmış. Bunu gören Can'ın korkusu iyice artmış lakin Adamotorların unuttukları bir şey varmış, çukura onların yumruk boyutu olduğu için Can elini soktuğunuz böceklerin olduğu kısma kadar ulaşamamış. Can'ın beş dakika içerisinde asla acı çekmediğini gören Adamotorlar Can'ı bayağı tebrik edip olduğundan üstün görmeye başlamışlar. Böylece Can ilk görevini başarıyla tamamlamıştır.

Can diğer görevlerin de başarıyla tamamlamıştır çünkü Can'ın boyutundan dolayı Adamotorların zorlanarak yaptığı tüm görevleri kolay bir şekilde yapmış. En sonunda Adamotorların kralı tarafından verilen erkeklik kolyesini almış ve sabaha karşı geri dönmüş.

Canan, Can'ın erkeklik kolyesiyle beraber geri geldiğini görünce oldukça şaşırmış. O sırada Can böbürlenmiş bir şekilde **“başardım,başardım! Bak görüyor musun ben de**

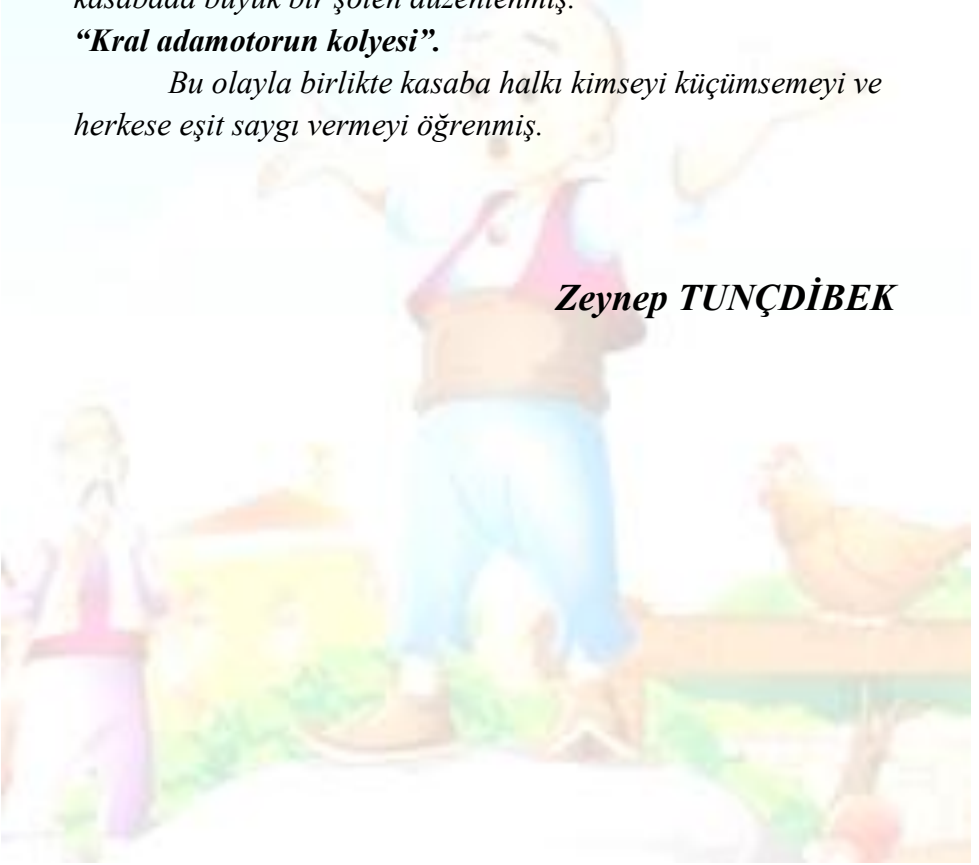
erkeklik kolyesini kazandım.” “şimdi benle dalga geçen herkese bu kolyeyi göstereceğim.” demiş.

Can heyecanlı bir şekilde kasaba kıraathanesine gitmiş ve boynunda ki kolyeyi göstermiş. Herkes boynunda ki kolyeyi görür görmez bir hayli şaşırılmış. Çünkü bu kolye sadece özel kişilere verilirmiş ve bu kasabada bu kolyeyi alabilen bir kişi bile yokmuş. Bu olayla birlikte Can bir ilk olmuş. Bu ilk için kasabada büyük bir şölen düzenlenmiş.

“Kral adamotorun kolyesi”.

Bu olayla birlikte kasaba halkı kimseyi küçümsemeyi ve herkese eşit saygı vermeyi öğrenmiş.

Zeynep TUNÇDİBEK



Seçim

Bir zamanlar bir ormanda bir hayvan topluluğu yaşarmış. Bu topluluğun da çok yaşlı bir fil kralları varmış. Bu kral bir gün bir hastalığa yakalanmış ve en sonunda hayatını kaybetmiş. Orman halkı hemen yeni kralın kim olacağı hakkında tartışmaya başlamış ama ne tartışmak...

En sonunda, zürafa demiş ki: “Arkadaşlar bu tartışmaya son verelim adaylar belirleyip kralı seçelim.” Ama aslan itiraz etmiş: “Ben kral olmalıyım. Seçime gerek yok ne de olsa en güçlü hayvan benim.” diyerek. Aslan öyle dedikten sonra tüm orman halkı sinirlenmiş ve herkes birbiriyle kavga etmeye başlamış. Bazıları seçim isterken diğerleri seçim istemiyormuş. Eski kralları ise hep benden sonra seçimle kralı seçin, dermiş. Sonunda, ortak bir kararla seçim olması istenmiş ama aslan hâlâ seçimi istemiyormuş.

İstemeyerek de olsa aslan seçimlere katılmış ve yeni kralları o olmuş. Bir süre kral aslan kalmış fakat aslan krallıkta çok zorlanıyormuş o kadar zorlanıyormuş ki sıkıntıdan geceleri uyuyamaz hâle gelmiş. Ne kadar dayanmaya çalışsa da en sonunda pes etmiş ve krallıktan ayrılmış.

Orman halkı aslanın bu ayrılışı sonucunda tekrardan kralsız kalmışlar ve yine seçime gitmişler. Bu defa farklı adaylar da çıkmış fil, maymun, zürafa hatta fare bile aday göstermiş kendini. Seçim tekrardan orman halkının karşısına sunulmuş. Bir günün ardından seçim sonuçları açıklanmış, fare kral olmuş. Aslan çok şaşırılmış: “Nasıl böyle bir şey olur?” demiş kendi kendine. Orman halkı biliyormuş farenin bu işin üstesinden gelebileceğini. Bu yüzden kral olarak fareyi seçmişler.

Fare, gayet de güzel yapıyormuş görevini çünkü yönetme işini iyi biliyormuş. Aslan, fareyi bu şekilde gördükçe kendine kızıyor, orman halkından çok utanıyormuş. Çünkü en başta böbürlenmiş en güçlü hayvan benim diye. Şimdi ise bir kenarda farenin krallığını seyrediyormuş. Artık anlamıştı bu kadar üstün görmemeliydi kendini. Sonuçta bir fare geçmişti kral koltuğuna. Fare artık ormanın en iyi kralı olmuştu, Aslan ise hayatını kötü bir şekilde devam ettirmiş.

Talha Cemil YALÇIN



Çita ile Yunus

Bir zamanlar ormanın birinde bir çita ile bir yunus yaşarmış ve yunus ile çita çok iyi arkadaşlarmış. Günlerden bir gün çita ile yunus kim daha hızlı diye kavga etmeye başlamışlar ve en sonunda yarışmaya karar vermişler ancak nasıl yarışacaklarını bilmiyorlarmış. Ormanın en zekisi olan bilge kaplumbağanın yanına gitmişler.

Bilge kaplumbağa onların bu hâlini görünce onlara bir ders vermek istemiş ve onlara: “Madem aynı yerlerde yarışamıyorsunuz o zaman siz de sırayla birbirinizin alanlarında yarışacaksınız.” demiş ve bu teklifi ikisi de kabul etmiş.

İlk yarışın kimin alanında yapılacağına karar vermek için yazı tura atılmış ve yazı turanın sonucu yunusun lehineymiş. Bu duruma çita hiç üzülmemiş, aksine homurdana homurdana: “Ben seni karada da suda da yeneceğim için hiç sıkıntı yok.” demiş ve yarış alanına doğru gitmişler.

Yarış alanına geldiklerinde bütün orman orada onları izlemeye geldiğini görünce çok şaşırılmışlar ve tabii ki bu yarışın önemi onlar için daha da artmış. Yarış çizgisine geçtiklerinde kimseden çit çıkmıyormuş ve çok dikkatli bir şekilde bilge kaplumbağanın başlangıç düdüğünün çalmasını bekliyorlarmış. Başlangıç düdüğü çaldığı gibi yarışa başlamışlar. Yunus büyük bir hızla bitiş çizgisine doğru ilerlemeye başlamış ve çok kısa bir sürede bitiş noktasına ulaşmış ancak çita sadece olduğu yerde debeleniyormuş. Onun debelendiğini gören bilge kaplumbağa hemen onu

sudan çıkarmış ve karada yapılacak yarış için yarış alanına götürmüştü.

Yunus kazandığı için seviniyormuş ama karada yapılacak yarıştan da bir o kadar korkuyormuş. Yunus zar zor karada yapılacak yarış yerine gitmiş ve bilge kaplumbağa yarışını başlatmış. Çita birkaç saniye içinde bitiş çizgisine ulaşmış ama Yunus tıpkı bir önceki yarıştaki çita gibi olduğu yerde debeleniyormuş.

Bilge kaplumbağa ikisini de yanına çağırarak ve: “Jilet de bir balta kadar keskindir ama ağaç kesemez, balta da bir jilet kadar güçlüdür ama birini tıraş edemez yani her şey kendi özel amacına göre değerlidir. Lütfen artık birbirinizi kıyaslamaktan vazgeçin.” demiş. Bunun üzerine Yunus ile çita iyi bir ders almış ve bir daha asla birbirleriyle kavga etmemişler.

Abdullah Arda KOCAKAPLAN

Sihirli Akçeler

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde... Eski zamanlarda Arabistan'da çok zengin bir adam yaşarmış. Bu adam yaşadığı yerin en zenginlerindenmiş, ama kimse onu sevmezmiş. Bu adam ne kadar zengin olursa olsun hiç elindeki şeylerle yetinmeyi bilmezmiş ve hep daha fazlasını istermiş.

Bir gün bu adam yolda yürürken neden yalnız olduğunu düşünüyormuş, hiç arkadaşı olmadığı için çok yalnızmış. Adam bir kuyunun başına gelmiş ve adamın geldiği kuyu herkesin dileklerini dileyip içine akçe attığı bir kuyuymuş. Adam belki ben de arkadaş dilersem işe yarar diye düşünmüş ve arkadaşı olmasını dileyip kuyuya bir akçe atmış.

Daha sonra evine gitmiş ve dileğinin gerçek olmasını günlerce beklemiş. Adam artık dileğinin gerçek olmayacağına inanmışken bir gün evinin yolunda bir lamba bulmuş. Lambayı eline almış ama hiçbir şey olmamış, adam lambayı evine götürüp orada incelemeye karar vermiş ve evinin yolunu tutmuş.

Evine geldiğinde yeniden lambayı incelemeye başlamış. Adam lambayı incelerken lamba bir anda patlamaya başlamış ve içinden cin çıkmış. Adam çok şaşırılmış ve korkmuş. Aniden cin konuşmaya başlamış:

-Ben buraya senin dileğini gerçekleştirmek için geldim, ama önce seni bir sınava sokmam lazım.

Adam çok şaşırılmış:

-Ne sınavından bahsediyorsun? Eğer sınavı geçersen bana arkadaş mı bulacaksın?

Cin yeniden konuşmuş:

-Seni bir sınava sokacağım. Eğer sınavı geçersen sana arkadaş bulacağım, eğer sınavı geçemezsen sonuçlarını göreceksin.

Adam kendi kendine bunun mantıklı bir teklif olduğunu ve sınavı kesinlikle geçeceğini düşünmüş ve kabul etmiş. Daha sonra sormuş:

-Nasıl bir sınav yapacaksın?

Cin cevaplamış:

-Bu normal bir sınav değil, sınav şu an başladı. Sınav bittiği zaman bu lambaya dokun ve ben yeniden ortaya çıkacağım.

Cin bunu dedikten sonra kaybolmuş ve lamba yok olmuş. Adam artık saat geç olduğu için uyumaya gitmiş ve bir daha bunları düşünmemiş.

Bir gün adam yeniden sokakta yürürken ayağına bir şeyin çarptığını hissetmiş ve yere baktığında içinde 10 akçe olan bir kese bulmuş. Adam bedava akçe bulduğuna sevinerek pazara gidip bir tane küçük altın almış. Daha sonra adam eve gitmiş ve eve gidip altına baktığında altından bir tane değil 10 tane olduğunu görmüş. Adam çok şaşırılmış ve sevinmiş, herhâlde bir yanlışlık olmuştur diye düşünmüş ama satıcıya geri vermemiş.

Günler sonra adam yeniden yolda yürürken ayağına bir şey çarpmış. Yere baktığında 3 tane akçe olduğunu görmüş. Adam akçeleri hemen toplayıp pazara gitmiş. Bu sefer 1 tane elma almış. Adam günün sonunda yeniden eve gittiğinde poşete bakmış ve 3 tane elma olduğunu görmüş. Adam çok şaşırılmış ve geçen sefer de böyle olduğunu düşünüp kendi kendine konuşmuş:

*-Ne kadar akçe bulursam ne alsam o kadar oluyor.
Acaba çok büyük bir para bulursam yeniden aynı şey olur mu?..*

Adam çok sevinmiş ve hemen dışarı fırlayıp hep geçtiği sokağa gitmiş. Yeniden yerde akçe aramaya başlamış. Neredeyse bir saat boyunca her yeri aramış ve bulamamışken bir anda ayağına yeniden bir şeyin takıldığını hissetmiş ve yere bakmış. Bu sefer çok büyük bir kese görmüş ve hemen kimse görmeden almış. Adamın aldığı kesenin içinde tam 1000 akçe varmış. Adamın gözleri parlamış ve bu kadar akçeyle neler alabileceğini düşünmüş. En sonunda aklına köle pazarına gitmek ve köle almak gelmiş. Köleleri kendisi için çalıştırıp daha çok zengin olabileceğini düşünmüş ve 1000 tane kölesi olmasının çok fayda sağlayacağını düşünmüş ve köle pazarına gitmiş.

Bir tane köle aldıktan sonra güzel evinin olduğu yere gelmiş ve bir bakmış ki evin olduğu yer bomboş bir arazi. Adam acaba yolu mu karıştırdım diye düşünmüş ve çok şaşırılmış ama burasının evi olduğundan eminmiş. Adam evinin artık olmadığını fark edince ağlamaya başlamış ve kalacak hiçbir yeri yokmuş. Adam ne yapacağım ben diye ağlarken yeniden ayağına takılan bir şey fark etmiş. Adam akçe buldum diye sevinirken yere bir bakmış ki içinden cin çıkan lamba. Adam lambayı eline almış ve lambanın içinden cin çıkmış. Adam çok şaşırılmış ve cine sormuş:

-Sınav bitti mi?

Cin cevaplamış:

-Sınavı geçemedin. O akçeleri ben atmıştım. Sihirlidir bunlar, sahibi aldığı şeye ne kadar değer verirse o kadar artar, ama aç gözlülük yaparsa her şeyi alır.

Adamın ağızı açık kalmış ve kendinden utanmış. Özür dileyip ikinci bir şans istemiş:

-Ben bu kadar kötü biri olduğumun farkına varamamıştım. Zengin olma hırsı gözümü kör etmiş... Lütfen bana ikinci bir şans daha verin ve daha iyi biri olacağıma söz veriyorum.

Cin cevaplamış:

-Sana ikinci bir şans vereceğim. Önemli olan hatalardan ders çıkarmaktır demiş.

Böylece adamın evi geri gelmiş ve bir daha asla eskisi gibi olmamış. Artık arkadaşları varmış ve herkese eşit değer veriyormuş ve sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.

Zeynep ARSLAN



Kurt ve Güvercin

Bir zamanlar, bir ormanlık alanda yaşayan bir kurt varmış. Kurt her gün ormanın içinde avlanıp kendine ve ailesine yetecek kadar yiyecek buluyormuş. Ancak bir gün, ormanın içinde dolaşırken bir tavşanın peşine düşmüş. Tavşan koştur koştur kaçarken bir göle ulaşmış ve suya atlamış. Kurt hiç durur mu, tabii ki kurt da suya atlamış. Ama kurt tavşana kıyasla daha ağır olduğu için suya atlamış ama yüzememiş. Kurt hem yemeğini alamamış hem de oracıkta mahsur kalmış.

Kurt saatlerce suda beklemiş ama kimse yokmuş ortalıkta. Bu sırada gölün ortasına bir güvercin çıkagelmiş. Kurt ona seslenmiş ve yardım istemiş ama kurdun sesi çok az çıkıyormuş. Güvercin hassas kulakları sayesinde kurdun sesini anında duymuş. Güvercin kurda bakıp: “Eğer benimle bir anlaşma yaparsan seni gölden kurtarabilirim” demiş. Kurt da güvercine: “Her şeyi yaparım, sadece beni bu gölden kurtar” demiş.

Güvercin kurda: “İyi, ben seni gölden kurtaracağım ama senin yerine benim avladığın yiyeceklerin yarısını bana vermelisin” demiş. Ama kurt bu anlaşmanın fazla olacağını söylemiş ve pazarlık yapmaya başlamış. Güvercin kurdun pazarlık yaptığını anlayınca arkasını dönüp gitmeye başlamış. Kurt anında pazarlığı durdurmuş ve teklifini kabul etmiş. Fakat bu teklif kurt için çok zor olacaktı. Güvercin, kurdun teklifini kabul ettiğini duyunca sevinmiş ve kurdu mahsur kaldığı gölden çıkarmış. Artık, kurdun daha fazla yiyecek toplaması gerekiyordu.

Aradan bir ay geçmiş, kurt güvercine verdiği yiyeceklerin yarısını unutmaya başlamış. Güvercin bunu pek dert etmemiş başta ama bunu üst üste yapınca artık onunla konuşması gerektiğini anlamış. Bunun üzerine güvercin kurda, “Senin verdiği sözünü hatırlıyor musun? Yarısını bana vermelisin” demiş. Kurt güvercinden özür dilemiş ve tekrar ona yiyecek vermeye başlamış.

Zamanla, kurt ve güvercin arasında iyi bir dostluk kurulmuş ve kurt artık yalnız değilmiş. Sürekli yan yana gezip birbirlerini koruyorlarmış. Böylece kurt güvercine olan sözünü yerine getirmeyi unutmamış ve dostluklarının kıymetini bilmeyi öğrenmiş.

Fablimiz de böylece sona ermiş.

Bora ÖZCANLI



Kıskançlık

Günün birinde bir kaplumbağa yaşarmış. Bu kaplumbağa diğer kaplumbağalar gibi yavaşmış. Yavaş olmasının dışında çok da kıskançmış. Bu kıskançlığı yavaş olmasından geliyormuş. “Diğer hayvanlar benim kadar yavaş değil, ben neden bu kadar yavaşım?” diye kendine soruyormuş fakat cevap bulamıyormuş. Bu yüzden kaplumbağaya bu civarlarda ‘‘Kıskanç Kaplumbağa’’ diye seslenirlermiş.

Kaplumbağa çoğu zaman kıskançlığından dolayı bazı hayvanların hayatını tehlikeye atabiliyormuş. Bu sorunu ve diğer başka tüm sorunları ortadan kaldırmak için ormana bir kral seçmişler. Bu kral bir aslanmış. Aslanı, kral olarak seçmelerinin nedeni hem güçlü hem de çok zeki olmasıymış.

Bir gün aslan derin düşüncelere dalmışken aklında bir sorun belirmiş. Bu sorun ise şuymuş: “Ormanın kara olan bölgesi tehlike altındayken ormanın öbür ucundaki olayı iletmesi için bana bir yardımcı lazım.” diye düşünmüş. Bu yardımcıyı nasıl seçeceğine karar vermek için bir koşu yarışması yapılmasına karar vermiş.

Önce bu haberi güvercine anlatmış. Güvercin ise bir tüm hayvanlara anlatmış. Son olarak kaplumbağaya anlatmak için kaplumbağanın evinin yolunu tutmuş. Kaplumbağanın evinin yolunu uçarken: “Kıskanç kaplumbağaya zaten haber vermeme gerek yok, o çok yavaş.” diye düşünmüş fakat aslan “Tüm hayvanlara haber verin.” diye haber vermiş.

Kıskanç kaplumbağa bu haberi aldıktan sonra ormanda kanguru olduğu için bu yarış normal şartlar altında kazanamayacağını düşünmüş fakat kaplumbağanın aklına bir fikir gelmiş. Bu fikir uyku getiren bitkinin tozuymuş. Bu bitki

tozunu yarışma esnasında yollara konulan su şişelerin içine koyarak tüm hayvanları yarışma devam ederken uyutacakmış kıskanç kaplumbağa. Sonrasında kendi kazanacakmış ve iş sahibi olacakmış. Bu planı gerçekleştirmek için yarın başlayacak olan yarışma, başlamadan önceki gecede tüm hayvanlar uyuduktan sonra yarışma için konulan su şişelerinin kendi su şişeleri hariç geri kalan tüm şişelerin içine uyku bitkisinin yapraklarından çıkan tozu koymuş.

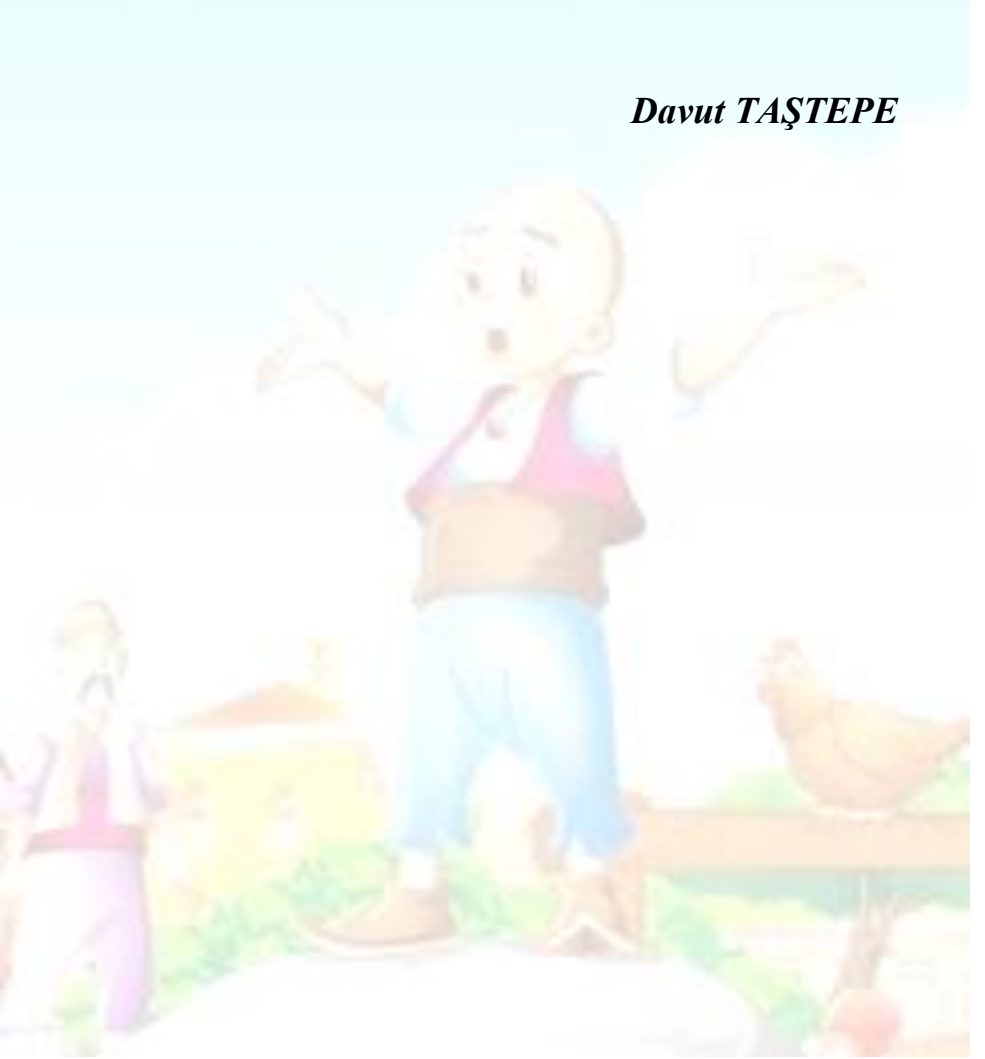
Kıskanç kaplumbağa: “Her şey tamam.” diye sevinirken unuttuğu bir şey varmış. Unuttuğu şey, yarışma esnasında güvercinin aslanın emri üzerine yarışma bitene kadar yarışmayı izlemesiymiş.

Ertesi gün, yarışma başlamış ve kıskanç kaplumbağa her şeyin tıkırında ilerlediğini düşünürken havada yarışmayı gözetleyen güvercin herkesin uyuduğunu fakat sadece kıskanç kaplumbağanın uyumadığını fark ettiğinde: “Bu işte bir iş var.” diye düşünerek Hemen kralın yanına gitmiş. Güvercin: “Kralım, herkes yarışma esnasında dağıttığınız su şişelerinden su içtiğinde uyuyakaldı. Fakat kıskanç kaplumbağa suyu bilerek içmedi ve kendi getirdiği sudan içtiği için uyuya kalmadı.” Kral: “Demek ki kaplumbağa bunu, kendi yavaş olduğundan - kıskançlığından- yaptı. Güvercin, çabuk yarışmayı durdur ve kaplumbağayı yanıma getir.” demiş. Güvercin: “Emredersiniz kralım.” diye aslanın emrini yerine getirmeye gitmiş.

Kısa süre sonra kaplumbağayla birlikte kralın yanına gelmiş güvercin. Tüm bu yaptıklarını itiraf etmiş kaplumbağa. Kaplumbağaya kıskançlığından dolayı yaptıklarından kırk gün hapis cezası vermişler. Yarışma tekrardan yapılmış ve yarışmayı kazanan kanguru olmuş.

Siz siz olun kıskançlık yapıp başkalarının hakkına girmeyin.

Davut TAŞTEPE



Dostluk

For foradan sür süreden, Manisa 'dan Tire 'den, yenice çıktım buradan, konaraktan göçerekten, lala sümbül biçerekten, kahve, tütün içerekten az gittim, uz gittim, bir de arkama baktım, bir arpa boyu yol gitmişim. Eve vardım, ekmek yedim, hocaya vardım değnek yedim, babam bana darı verdi, ben darıyı kuşa verdim, kuş bana kanat verdi, ben kanadı havaya verdim, hava bana yağmur verdi, ben yağmuru yere verdim, yer bana çimen verdi, ben çimeni koyuna verdim, koyun bana kuzu verdi, ben kuzuyu beye verdim, bey bana katır verdi, bindim katırın beline, gittim urum eline, katır beni düşürdü, elimi yüzümü şişirdi. Kızlar geldi bakmaya, koyamadık öpmeye, nenem geldi almaya, yollarıma bakmaya. Ninemin nesi var? Koyunu dolu muzunu var, soydum yedim muzunu, tuttum onun sözünü, gide gide gittim, bir çayıra girdim, gökten bir beşik indi, içinden bir bebek indi. Allah dedim, büyüttüm. Ninni dedim, uyuttum. Hak yoluna gönderdim, hak yolunda bir kilim, hurmalar dilim dilim, onu yiyen dervişler, hak yoluna ermişler.

Bir zamanlar çok uzak diyarlardaki evde yaşayan bir kedi ile bir köpek varmış. Kedinin adı Maymun köpeğin adı ise Ponçık imiş. Sahipleri ikisini de çok sever, ikisine de çok değer verirmiş. Fakat yine de ikisi de birbirlerini kıskanırlarmış. Sahipleri ne zaman biriyle ilgilense diğeri yanlarına gider hemen saldırır veya tepki gösterirmiş.

Maymun 'la Ponçık günlerden bir gün yine kavga etmeye başlamışlar sahipleri gelip onlara kızıp bağdıktan sonra kapıyı çarpıp çıkmış. Aradan tam 1 gün geçmiş ve sahipleri

hâlâ gelmemiş Maymun ve Ponçık sahiplerinin onları bıraktığını düşünmeye başlamışlar ve ardından tekrar kavga etmişler.

Ponçık:

- Gördün mü senin yüzünden bize kazdı ve en sonunda çekip gitti.

Maymun:

- Eğer sen beni kızdırmasaydın kavga etmeyecektik ve o da bizi burada tek başımıza bırakıp gitmeyecekti.

Ponçık:

- Giderdi ama beni alıp giderdi, zaten seni başından beri sevmiyordu, sırf dışarda kaldığın için aldı seni.

Maymun:

- Seni de sevmiyor, seni sevse gelip benim yanıma, "Maymun ben en çok seni seviyorum sen Ponçık'e bakma." der miydi? diye sordu.

Ponçık böyle bir şeyi kendine yediremedi. Nasıl o kadar değer verdiği ve ona da değer verdiğini düşündüğü sahibi düşmanına böyle bir şey derdi ki... Çok sinirlenmişti, hızlı bir şekilde Maymun'a doğru koşmaya başladı Maymun da onun o şekilde geldiğini gördüğünde tedirgin olmuştu ama kendine de güveniyordu. Tekrar kavga ettiler her tarafları yara içindeydi. Ponçığın kolu Maymun'un ise bacağı yarılmıştı. Ponçık büyük bir köpek olsaydı her şey çok daha kötü olurdu fakat fiziksel olarak büyük bir köpek olmadığı için kavga ettikleri zamanlarda birbirlerine ciddi hasarlar vermiyorlardı. İkisi de ayrı ayrı odalara çekildiler ve gece odalardan dışarıya çıkmadılar. Hâlâ eve giden gelen yoktu ikisi de ne kadar sahiplerine kızgın olsalar da onu bekliyorlardı çünkü ikisi

sürekli kavga edip anlaşamıyorlardı ve sahiplerinden başka tutunacak dalları yoktu.

Günler su gibi akıp gidiyordu ama sahipleri hâlâ ortada yoktu. Artık, bir daha geri dönmeyeceğinin farkına vardıklarında çökmüşlerdi. Evde olan yiyecekler azalıyordu ve evden çakamıyorlardı da çünkü bütün kapılar ve camlar kapalıydı. Bir gece Maymun tam uykuya dalmak üzereyken Ponçık yanına gidip:

-Bir şeyler yapmamız lazım biraz daha fazla bu evde kalırsak açlıktan öleceğiz, dedi.

Bunun üzerine olayların ciddiyetine varan Maymun bu sefer gerçekten Ponçık'e hak vermişti ve şöyle söyledi:

-Evet, galiba haklısın. Bu sefer ikimiz ortak bir şeyler yapmalıyız yoksa dediğin gibi bu evin içinde ölüp gideceğiz. Fakat bir şeyler yaparsan bile bunu şu an bu saatte değil, yarın öğle saatlerinde yapmamız gerekir çünkü bu saatte komşular rahatsız olabilir onları da düşünmek gerekir, dedi.

Bunun üzerine Ponçık onaylar gibi başını salladı ve yatmak için odasına gitti. Sabah Maymun'un odasına gidip onu uyandırdı ve:

-Hadi uyan, bir şeyler yapmak için bir şeyler düşünelim, dedi

Bunun üzerine Maymun uyandı ve düşünmeye başladılar.
Maymun:

-Buldum, diye bağırdı. Ponçık de:

-Ne buldun, diye sordu.

-Şimdi sen ağzınla cama doğru bir şey fırlatacağın cam kıracağını ve bizde ordan atlayacağız dedi Maymun.

Fikir ikisini de mantıklı gelmişti. Ponçık ağzına büyük bir şey alıp zıplayarak cama doğru fırlattı. Cam kırılmıştı. Camdan

atlayarak evden çıktılar ve çıktıklarında Maymun, Ponçık'e dönerek:

-Keşke hiçbir zaman kavga etmeseydik birbirimizin değerini bilemedik, uğruna kavga ettiğimiz kişi ikimizi de bırakıp ortadan yok oldu eğer biz birlikte iş yapmasaydık orada ölecektik, dedi.

Bunun üzerine çok duygulanan Ponçık sulu gözlerle Maymun'a sarıldı ve sonsuza kadar arkadaş kaldılar.

Simay MERT

